

Η ΔΙΑΦΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίαις καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ὄρονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΗΘΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐρυπίδου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμ. 11*

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἀπριλίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀρ. 15

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΙΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

—Καὶ θά τα ἴδοῦμε κ' ἐμεῖς ὅλα αὐτὰ;... εἶπεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

—Βεβχίως, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ βγοῦμε στὸ πέλαγος κ' ὄχι νὰ μωχλιάζωμε στὸ λιμάνι!

Καὶ ὅμως δὲν ἐστενοχωρήθησαν οἱ ἀριστεῖς μας, διότι ἐμείναν μέσα στὸ ἀραγμένον πλοῖον ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ἐῖχαν μάλιστα ἀρκετὴν ἀσχολίαν, ἐκάθηντο εἰς τοὺς πάγκους, εἰς τὲς κουνιστιῆς καρέκλες ἐπάνω στὸ κάστρο, ἐπηγαινοῦσχοιτο εἰς τὸ κατὰστρωμα, ἀνεβοκατέβαιναν εἰς τὰ θωράκια καὶ τὰ δίφυγα. Ἐπειτα δὲ, ὁ ὄρμος τῆς Κόρκ, ἂν καὶ γαλήνιος, παρουσίαζε πολλὴν ζωὴν καὶ κίνησιν. Διὰ τοῦτο αἱ ναυτικαὶ διόπτραι τῶν νεαρῶν μαθητῶν καὶ τὸ μεγαλόπρεπὸς τηλεσκοπίον—μῆκους 2 ποδῶν καὶ 4 δακτύλων!—τοῦ κ. Ὁρατίου Πάττερσον, ἐδοῦλεον διαρκῶς. Δὲν ἐννοοῦσαν νὰ χάσουν τίποτε ἀπὸ τὸ πῆγαίνε-κ' ἐλατῶν πλοικριῶν που ἐφάρεσαν εἰς τὸν κόλπον, τῶν ἀεμικκῶν που ἔκαμαν τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν διαφόρων προκυμοτῶν, τῶν ρμουλικῶν που ἐτραβοῦσαν τὰ ἱστιοφόρα, ὅσα ἐβιάζοντο νὰ ἐκπλεύσουν, τῶν ὑπερωκεανείων καὶ ἄλλων ἀτμοπλοίων τὰ ὁποῖα ἐμβαίναν κ' ἐβγαίναν, — καὶ δὲν εἶνε ὀλίγα ὅσα ἐρχόνται καὶ φεύγουν καθημερινῶς ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν λιμένα.

Ἄλλως τε, μετὰ τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον παρετέθη εἰς τοὺς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ἀντάξιον τοῦ προγεύματος, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ κ. Ὁρατίος Πάττερσον δίκατα ἐγκώμια πρὸς τὸν Ρανυῶ Κώφ, ὅταν οἱ ἐπιβάται ἀνέβησαν εἰς τὸ κάστρο, ὁ Χάρρης Μάρκελ τοὺς ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἀρχισ νὰ

φυσᾷ κάπως ἀπὸ τὴν ξηρὰν, καὶ ὅτ, ἂν ἔβαστοῦσε τὸ ἀεράκι καμμιά ὥρα ἀκόμη, πολὺ πιθανὸν ν' ἀπεφάσιζε τὴν ἀπάρσιν.

Φαντάζεσθε πῶς ἐγένε δεκτὴ αὐτὴ ἡ εἰδήσις!

Πραγματικῶς, πρὸς τὰ βορειαντολικὰ, εἶχαν ἐμφανισθῆ κάτι σύννεφα, τὰ ὁποῖα ἐσήμαιναν ἴσως ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς. Ἐῖχαν σηκωθῆ ἀπὸ τὴν ξηρὰν, καὶ βεβχίως προτιμότερον ἦτο νὰ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ πέλαγος· ἀλλὰ, ἐπὶ τέλους, ὁ «Γοργὸς» ἤμποροῦτε ν' ἀφίσῃ τὸ ἀγκυροβόλιόν τιν. καὶ, ἅμα ἐβγαίναν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριον τοῦ

Βράχου, θὰ ἔδλεπαν τί ἔπρεπε νὰ κάμουν.

—Ἀπαντες εἰς τὸ κατὰστρωμα!—δεῖταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Ἐτοιμοὶ γιὰ τὴν ἀγκυρα!

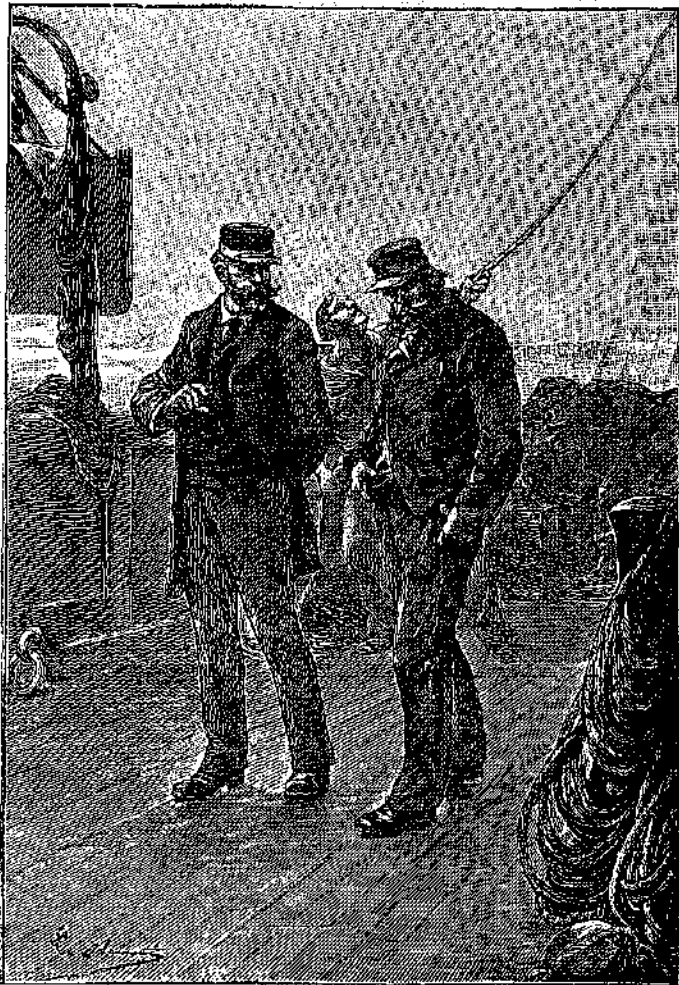
Μερικοὶ νηῦται ἐσπευσαν εἰς τὸν ἐργάτην· οἱ νεαροὶ ἐπιβάται ἐτρεξαν νὰ τοὺς βοηθήσουν, κ' ἐπῆσαν καὶ αὐτοὶ τὲς μανὰ βέλες. Ἐν τῷ μεταξῷ, ἐλύθησαν τὰ πανιά, καὶ αἱ ἀντέννες ἐμπαζάρισαν ἕως ἐπάνω. Κατόπιν, ὅταν ἡ ἀγκυρα ἤλθεν ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα, ἐνῶ τὴν ἀνέβαζαν εἰς τὸ κατόπι, τὸ πλοῖον ἐπῆρε φέρα μὲ τὸν τρίγωνον, τοὺς φλόκους, τὲς γάμπιες, τοὺς παπαφίγκους καὶ τὴν μπούμαν του, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμῆς παρέκαμπε τὸ ἀπώτατον ἀκρωτήριον τοῦ ὄρμου Φαρμαρ.

Καί, εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν τῶν, αἱ ἑσπεριναὶ ἐφημερίδες ἐγράφαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅτι τὸ τρίστιον «Γοργὸς», ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Πάξτων, παρέλαβε τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς καὶ ἐξέπλευσε διὰ τὰς Ἀντίλλας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

EN OWELI THE SHRAE

Ἦτο περίπου ἐπτὰ ἡ ὥρα, ὅταν ὁ «Γοργὸς» ἐξέπλευσεν ἀπὸ τὸν ὄρμον τῆς Κόρκ, ἀφίσας ἀριστερᾷ τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Βράχου. Ἡ παραλία τῆς κομητείας Κόρκ ἐμείνεν ἀριστερᾷ του, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μιλίων πρὸς δυσμᾶς. Ἄλλ' ὡς θὰ ἴδωμεν, ἦτο

«Ἀκουτέ με, Χάρρη...» (Σελ. 114, στ. α'.)

πεπρωμένον να μὴν ἐξαφανισθοῦν τόσον γρήγορα ἐκείθεν τοῦ ὄρξοντος, αἱ βρεταννικαὶ αἰται.

Πραγματικῶς, ὁ ἀνεμὸς που ἐξάρτα ἐφύσησεν, εἶχεν ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν «Γοργόν» ν' ἀφίση τὸ ἀγκυροβόλιον τοῦ λημενίσκου Φάρμαρ. Ἀλλὰ ἦτο ἀπόγειος ἀνεμος, χωρὶς δύναμιν καὶ διάρκειαν, καὶ ἐξέπνεεν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μιλίων ἀπὸ τὴν ξηρᾶν.

Διὰ τὴν ἐκτελέσθαι ἀνενοχλήτως τὰ καταχθόνια σχέδιά του, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνθῆ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο ἀπὸ τὴν παραλίαν κατὰ τὴν νύκτα, ν' ἀ λ α ρ γ ἄ ρ η ἀπὸ τὰ διάφορα καὶ πολυάριθμα σκάφη, τὰ ἑποῖα τὴν συγχάζουν καὶ τὰ ὅποια ἐκρατοῦσεν ἐκεῖ ἀκίνητα ἢ νηνεμία.

Ἡ θάλασσα ἦτο κυριολεκτικῶς γ υ α λ ῖ. Οὔτε μία ρυτίς δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς, οὔτε ὁ ἐλάχιστος φλοισβος παρὰ τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου ἢ εἰς τὴν παραλίαν. Ἡ θάλασσα τῆς Ἰρλανδίας ἐκένονεν ἠσώχως τὰ ὕδατά τῆς εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.

Ἐπομένως ὁ «Γοργός» ἦτο τόσον ἀκίνητος ὅσον ἂν εὑρίσκετο μέσα εἰς κανένα ποταμὸν ἢ λίμνην. Οὔτε τὸ ἐλάχιστον παρακλίμα δὲν ἠσθάνοντο οἱ ἐπιβάται του. Καὶ ὁ κ. Οὐάτις Πάτερσον ἐμακάριζε τὸν ἑαυτὸν του, σκεπτόμενος ὅτι θὰ εἶχε τὸν καιρὸν νὰ συνείδησιν τὸν θαλασσινὸν βίον.

Ἐκίμαναν λοιπὸν ὑπομονὴν οἱ ἐπιβάται. Καὶ τί ἄλλο ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν μὲ αὐτὰς τὰς περιστάσεις; Ἀλλὰ τί ἀνησυχία, ἀληθινά, διὰ τὴν Χάρρη Μάρκελ καὶ τὸ πλήρωμά του, ὅσον εὑρίσκοντο κοντὰ εἰς τὴν ξηρᾶν. Ἐρεδοῦντο διαρκῶς μὴ ἔλθῃ καίμια πολεμικῆ ἀκταιώρως καὶ ἀγκυροβολήσῃ ἀνοικτὰ εἰς τὴν πορθμὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, μὲ τὴν διαταγὴν νὰ ἐπιθεωρῆ ὅλα τὰ ἐκπλέοντα σκάφη ἀπὸ τὸν ὄρμον τῆς Κόρκ.

Μὲ αὐτὴν τὴν ἀνησυχίαν ἦτο ἀνακατωμένος καὶ ὄχι ὀλίγος θυμὸς. Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐσυλλογιζέτο ἂν θὰ κατάρθανε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκδήλωσιν του. Ὁ Κόρτης καὶ οἱ ἄλλοι εἶχον κατὰ μούτρα καταβασμένα, ὥστε ἐπὶ τέλος θὰ ἐτρέμαζαν οἱ ἐπιβάται. Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ ἀρχιπειρατὴς ἐκίμαναν τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ τοὺς χμερῶσουν. Αὐτὸς ὁ ἐρεθισμὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξηγηθῆ μόνον μὲ τὴν ἀναποδιά τοῦ καιροῦ. Ἄν ἡ ἀργοπορία ἦτο δυσχερῆς, ἦτο πρό παντός διὰ τὸν κ. Πάτερσον καὶ τοὺς νεαροὺς συμπρωτῆρας του, — ὄχι διὰ τὰς συνειθισμένους μὲ ὅλα τὰ καμώματα τῆς θαλάσσης.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ὁ ναύκληρος ἐκουθέντιαζαν διασκελλίζοντες τὸ κατὰστροφία. Τέλος ὁ Τζὼν Κάρπεντερ εἶπε:

— Ἄκουσέ με, Χάρρη. Ἡ νύκτα πλησιάζει, καὶ αὐτὸ που ἐκάναμε στὸ

λιμανάκι τοῦ Φάρμαρ γὰ νὰ ξεφορτωθῶμε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ «Γοργού», εἶνε δύσκολο νὰ το κάμωμε ἕνα — δύο μίλια ἀνοικτὰ ἀπ' τὴν στεριά;... Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ πρῶτο ἦτον πολὺ περισσότερο ἐπικίνδυνον...

— Λησιμονεῖς, Τζὼν, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, πῶς δὲν ἠμπορούσαμε γὰ κάμωμε διαφορετικὰ, ἀφοῦ ἦτον ἀνάγκη μὲ κάθε θυσίαν νὰ κυριεύσωμε τὸ καράβι.

— Λοιπὸν, Χάρρη, ἀμὰ κομητοῦν οἱ ἐπιβάται στές καμπίνες τῶν, ποῖος θὰ μας ἐμποδίσῃ νὰ τοὺς ξεκάμωμε;

— Ποῖος θὰ μας ἐμποδίσῃ, Τζὼν;...

— Ναι, αὐτὸ σ' ἐρωτῶ ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ὁ ναύκληρος. Ἐἶνε μαρκαρισμένοι τώρα... Ὁ «Γοργός» ἔλαμνε πλὴ πανιὰ... Δὲν ὑποθέτω νὰ θῆ κανὶς νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ ἕως ἐδῶ πέρα...

— Κανεῖς, διέκοψεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Καὶ εἰς τὴν Κουίνστούουν, διὰν οἱ σημαφόροι εἰδοποιήσουν ὅτι τὸ πλοῖον δὲν ἐσάλεψε ἐξ αἰτίας τῆς κάλμας, εἶσαι θέβαιος ὅτι δὲν θάρθουν τίποτε φίλοι νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσουν διὰ τελευταίαν φοράν;... Καὶ τί θὰ συμβῆ, παρακαλῶ, διὰν δὲν τοὺς εὑρουν μέσα στὸ καράβι;

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς, Χάρρη, ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀρετὰ ἀπθάνον!

Ἄπιθάνον ἦτο, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐντελῶς ἀδύνατον. Διότι, ἂν τὴν ἐπιῦσαν ὁ «Γοργός» ἦτο ἀκόμη κοντὰ εἰς τὴν ξηρᾶν, τί θὰ ἐμπόδιζε τοὺς ἐπισκέπτας νὰ πάρουν καμμιὰ βάρκα καὶ νὰ ἐλθουν; Καὶ ὅμως οἱ σύντροφοι τοῦ Χάρρη Μάρκελ δὲν ἐφαίνοντο εὐδιάθετοι νὰ παραδεχθοῦν αὐτὰς τὰ δικαιολογίας. Ἴσως δὲν θὰ ἐξημέρουν ἢ νύκτα, χωρὶς νὰ φέρῃ τὴν λύσιν ἐκείνου τοῦ φοβεροῦ δράματος.

Ἐβράδωαε πλέον, καὶ ἡ δροσιὰ ἐκάμνε τὴν κόσμον ν' ἀναπνεύσῃ ἀπὸ τὴν βαρσινιστικὴν ζέσην τῆς ἡμέρας. Μετὰ τὰς ὀκτώ, ὁ ἥλιος θὰ ἐξηφανίζετο ὑπὸ τὴν ἀνέφελον ὄρξοντα, καὶ τίποτε δὲν προήγγελε προσεχῆ μεταβολὴν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς κατάστασως.

Οἱ νεαροὶ θαλασσιπλοῖοι ἦσαν μαζεμένοι ἐπάνω στὸ κάσαρο, χωρὶς νὰ πολυδιαζώνται νὰ καταβοῦν εἰς τὸ καρέ. Ἀφοῦ τοὺς ἐκαληνύκτισε, κατέβη ὁ κ. Πάτερσον εἰς τὸν θαλαμίσκον του καὶ ἐκάμνε μὲ πολλὴν λεπτολογίαν τὴν νυκτερινὴν τουαλέτταν του. Ἀφοῦ ἐξεδύθη μεθοδικῶς, ἐκρέμασε τὰ ρούχᾳ του εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἐμελλόν νὰ κατέχουν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου ἑφόρσει εἰς τὸ κεφάλι ἕνα μαῦρον μεταξωτὸν σκούφον ἑξηπλώθη μέσα εἰς τὴν κουκέταν του καὶ ἐπέταξε, ἢ τελευταία σκέψις του πρὶν τον πάρι, ὁ ὑπνος, ἦτο ἡ ἐξῆς:

— Ὁ κυρία Πάτερσον, γυναικῶν ἀρίστη!.. Ἡ τελευταία μου προφύλαξις

βεβαίως θὰ σ' ἐλύθησεν πολὺ!... Ἐτραῖσα ἔμωσ ὡς σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὰ πᾶντα θὰ ἐπανορθωθῶσι κατὰ τὴν ἐπάνοδόν μου.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ «Γοργός» ὑφίστατο τὴν ἐνέργειαν τῶν ρευμάτων, τὰ ὅποια εἶνε ἰσχυρότατα εἰς τὴν ἐσοδὸν τοῦ πορθμοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἡ πλημμυρίς τον ἐσπρωγνε πρὸς τὴν ξηρᾶν. Κατὰ τὰς δέκα δὲν ἀπέχετο παρὰ μισὸ μίλι ἀπὸ τὴν παραλίαν. Εἶχε μάλιστα παρασυρθῆ ὀλίγον δυτικώτερα, ἀπέναντι τοῦ ὄρμου Ρόμπερτς.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ εἶδεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περιμεῖν περισσότερο διὰ νὰ ποντίσῃ τὴν ἀγκυραν, καὶ ἐφώναξε τοὺς ναύτας του νὰ ἐτοιμασθοῦν.

Ὅταν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν, ὁ Ρογγῆρος Χινσδαίλ καὶ οἱ ἄλλοι τον ἤκουσαν, ἐσπευσαν νὰ καταβοῦν ἀπὸ τὸ κάσαρο.

— Ὁ ἀράζουμε πάλιν, πλοίαρχε Πάξτων; ἠρώτησεν ὁ Τωνῆς Ρενῶ.

— Στὴ στιγμὴ μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Τὸ ρεῖμα δυναμύνει... Ἐἴμεθα παραπολὺ κοντὰ εἰς τὴν ξηρᾶν... καὶ φοβοῦμαι μὴ καθήσωμε...

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ Ρογγῆρος Χινσδαίλ, δὲν πιστεύετε νὰ πιάσῃ ἀέρας;...

— Τίποτε δὲν το δεῖχουν.

— Αἱ μὰ αὐτὸ ἀρχίζει νὰ γίνετα ἐνοχλητικόν, παρετήρησεν ὁ Νίλς Χάρμπε.

— Ἐνοχλητικώτατον μάλιστα.

— Εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, εὐκολώτερα πιάνει ἀνεμὸς... εἶπεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

— Κ' ἐμεῖς δὲν θὰ τον ἀφίσωμεν, ἀμὰ πιάσῃ, διότι ὁ «Γοργός» θ' ἀράξῃ τώρα μόνον μὲ τὴν μίαν ἀγκυραν.

— Ἀφοῦ εἶνε ἐστὶ, θὰ μας εἰδοποιήσετε, πλοίαρχε, γὰ νὰ βοηθησωμε κα' ἐμεῖς στὸ σαλπάρισμα; ἠρώτησεν ὁ Τωνῆς Ρενῶ.

— Σὺς το ὑπόσχομαι.

— Μάλιστα!... θὰ ἐξυπνήσετε μὲ τὴν ὄρα σας! ἐμουρμούρισεν εἰρωνικῶς ὁ Τζὼν Κάρπεντερ.

Ἐγίναν αἱ ἐτοιμασίαι διὰ τὴν ἀγκυροβολίαν; εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου τοῦ μιλίου ἀπὸ τὴν παραλίαν, ἢ ὅποια ἐκαμπυλοῦτο σχηματίζουσα ἐν μικρῷ ἀκρωτήριον πρὸς δυσμὰς. Ἐποκίσθη ἡ ἀριστερὰ ἀγκυρα, καὶ, ὅταν ἐτενωθῆ ἡ ἄλυσός τῆς, ὁ «Γοργός» ἐστρεψῆ τὴν πρῶτην του πρὸς τὴν ξηρᾶν.

Ὅταν ἐτελειώσεν ἡ ἀγκυροβολία, οἱ ἐπιβάται ἐπέστρεψαν εἰς τοὺς θαλαμίσκους τῶν ὅπου δὲν ἤργησαν ὄλοι νὰ βυθισθοῦν εἰς ὕπνον βαθύν.

Καὶ τῶρα, τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ ὁ Χάρρης Μάρκελ; Ὁ ὑπέκρυπτεν εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῶν νεωτῶν του; Ἡ σφαγὴ θὰ ἐγένετο ἐκεῖνο τὸ βράδυ; Ἡ μήπως ἢ φρόνησις ἐπέβαλλε νὰ περιμεῖν εὐνοικωτέρας περιστάσεις;

Τὸ τελευταῖον ἦτο πασιφανές: διότι ὁ «Γοργός» δὲν ἦτο πλέον μόνος, ὅπως εἰς τὸν λιμενίσκον Φάρμαρ ἦτο περικυκλωμένος ἀπὸ ἑκατοντάδα ὀλοκλήρον ἰστιοφόρων, τὰ ὅποια, μὴ δυνάμενα νὰ προχωρήσουν ὡς ἐκ τῆς νηνεμίας, εἶχον ἀγκυροβολήσῃ, διὰ νὰ μὴ παρασυρθοῦν ὑπὸ τῆς πλημμυρίδος εἰς τὰ ρηχά. Ἦσαν μάλιστα δύο ἢ τρεῖς ἀραγμένα εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μόνον μέτρων τὸ πολὺ ἀπὸ τὸν «Γοργόν». Λοιπὸν, πῶς νὰ τολμήσουν τὰ πετάξουν τοὺς ἐπιβάτας εἰς τὴν θάλασσαν;... Ἐβόλον μὲν ἦτο νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον των διὰ νὰ τοὺς σφάξουν κοιμωμένους, ἀλλ' ἂν ἐξυπνοῦσαν; ἂν ἐζητοῦσαν νὰ ὑπερκασιπιοῦν; ἂν ἐφώναζαν βοήθειαν; ἂν αἱ φωναὶ των ἠκούοντο ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τῶν ἄλλων πλοίων;

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξήγησεν, ἂν καὶ ὄχι χωρὶς κόπον, ὁ Χάρρης Μάρκελ εἰς τὸν Τζὼν Κάρπεντερ, εἰς τὸν Κόρτην, εἰς ὅλους ἐκείνους τοὺς κακούργους ποῦ ἐβιάζοντο νὰ τελειώσουν γρήγορα τὴν ὑπόθεσιν, καὶ αὐτοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύβουν εἰς τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων του. Ἀλλ' ἂν ὁ «Γοργός» εὑρίσκετο μόνον τέσσαρα ἢ πέντε μίλια ἀνοικτώτερα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ νύκτα ἐκείνη θὰ ἦτο ἡ τελευταία διὰ τὸν κ. Ὀράτιον Πάτερσον καὶ τοὺς νεαροὺς ἀριτεῖς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Τὴν ἐπιῦσαν, ἀπὸ τὰς πέντε τὸ πρωῒ, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν, ὁ Ρογγῆρος Χινσδαίλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπήγγαυνοῦντο ἐπάνω στὸ κάσαρο, ἐνθ' ὁ κ. Πάτερσον, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ὅσον αὐτοὶ ζωηρὸς καὶ ἀνυπέμωμος, εἶχεν ἀκόμη ἀπλωμένην τὴν ἀριδα του μέσα εἰς τὴν κουκέτταν του.

Οὔτε ὁ Χάρρης Μάρκελ οὔτε ὁ ναύκληρος εἶχαν σηκωθῆ. Ἡ συνομιλία των εἶχε παραταθῆ σχεδὸν ἕως τὴν αὐγὴν. Ὁ ἐρχομὸς τοῦ ἀνεμου, τὸν ὅποιον ἐπερίμεναν εἶτε ἀπὸ τὴν ξηρᾶν εἶτε ἀπὸ τὸ πέλαγος, δὲν εἶχε πραγματοποιηθῆ. Ἄν ἐπνεεν ἔστω καὶ μόνον ὅσον ἐφθάνε διὰ νὰ φουσκώσουν τὰ ἐπάνω πανιά, δὲν θὰ ἐδίσταζαν νὰ σηκώσουν τὴν ἀγκυραν, φροντίζοντες νὰ μὴ ἐξυπνηθοῦν ἀπὸ τὴν στολισκόν, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐκλυθόνεν ὀλόγυρα. Ἀλλὰ, κατὰ τὰς τέσσαρας τὸ πρωῒ, ὅταν ἡ ἀμπωτις ἐφθασεν εἰς τὸ κατώτατον σημεῖόν τῆς καὶ τὸ ρεῖμα ἦτο ἐτοιμὸν νὰ στρέψῃ πρὸς τὴν ξηρᾶν, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν πᾶσαν ἐλπίδα, ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν ὄρμον τοῦ Ρόμπερτς. Δι' αὐτὸ ἐτρέπωσαν, ὁ ἕνας εἰς τὴν καμπίναν του, ὑπὸ τὸ κάσαρο, καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὴν ἰδιόκη του, παρὰ τὸ ἐνοχλητικὸν τοῦ πληρωματος, διὰ νὰ κοιμηθοῦν ὀλίγας ὥρας.

— Ἐπειτα συνέχισα

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΑΣ ἀρέσουν τὰ κόκκινα αὐγά, ὅπως μας ἀρέσουν ὅλα τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα. Μὰ ζὶ μὲ τὴν ἐφιντῶν, μὰς φρίνεται ὅτι καὶ ἡ γεύσις τῶν

πασχαλινῶν αὐγῶν γίνετα διαφορετικῆ, καὶ τὰ τρώομεν μὲ μεγαλητέραν ἀπθλαυσιν, μὲ περισσοτέραν βρεξιν καὶ χαράν, προπίντων ὅταν τὰ σπῶμεν ὄχι μὲ τὸν συνήθη τρόπον, ἀλλὰ κτυπῶντες τὰ ἑνὰ αὐτῶν μὲ τὸ ἄλλο, εἰς τὸ φεῖθρον καὶ χαρκτηριστικῶν ἐκείνου τ σ ο ὑ γ ρ ῖ σ μ α... Ἐμπορεῖτε, ἀλήθεια, νὰ φαντασθῆτε Πάσχα χωρὶς κόκκινα αὐγά; Ὅταν τελειώσουν, δὲν νομίζετε ὅτι τελειώνουν καὶ τῶν αἱ ἡμέραι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας; Καὶ δὲν εὐχεσθε νὰ διαρκοῦν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως. — πρᾶγμα εὐκόλον ἄλλωστε, ἂν τῆρῃ τὴν βαρὴν καὶ γὰ βάρη κάθε τὸσον ταύτῃ τῆς καθημερινῆς κατακλιώσεως ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅπως τὸ κάμνει ἡ κυρὰ Μάρθα, διὰ νὰ εὐχαριστῆ τὰς μικρὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἀνανία; Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα εἰσέ'αλιν κ' αἱ δῶδεκα εἰς τὸ γρᾶπτὸν μου, κρητοῦσαι ἀπὸ ἕνα κόκκινον αὐγὸ κ' ἐπιμένουσαι νὰ τ σ ο ὑ γ ρ ῖ σ ο μ ε. Εὐχαρίστωε, δεσποινίδες! Ἐτιχεῖ νὰ ἔχω κ' ἐγὼ ἕν αὐγὸ, καὶ ἀφοῦ μοῦ τὸ ἐκάμην λυθῶμα, ἐκέρυξαν ἔτι ἔχασα τὸ σ τ ο ἰ χ η μ α, καὶ ὅτι ἤμουν ὑποχρεωμένος ἢ νὰ τοὺς κάμω τὸν κόκκορα, ἢ νὰ τοὺς ἐξηγήσω πόθεν προήλθε τὸ ἔθιμον τῶν κόκκινων αὐγῶν.

— Μὰ δὲν ξέρω... μὰ δὲν ξέρω οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο! διεμκρυτήθη.

— Πῶς; δὲν ξέρετε νὰ κάμετε τὸν κόκκορα; εἶπεν ἡ Κικὴ.

— Ὅχι, γιατί σήμερα εἶμαι βραχυός...

— Ἐ, τότε νὰ μας πῆτε γὰ τ' αὐγά. Γιατί τὸ Πάσχα τὰ βάφομεν κόκκινα; Ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιον, ὁ Ἀνανίης ἤκουσε τὴν συνομιλίαν καὶ ἐτρέξε:

— Μὰ τί; εἶπεν ἡθέλατε νὰ τὰ βάφομε μαῦρα; Δὲν ξέρετε, εἰ τὸ κόκκινον εἶνε σημεῖον χαρᾶς;

— Αὐτὸ το ξέρουμε, εἶπεν ἡ Ἀγάπη ἄλλὰ γιατί νὰ βάφομε α' γὰ καὶ ὄχι τίποτε ἄλλο;

— Σὺν τί; ἀπήντησεν ὁ Ἀνανίας τὸ τυρὶ ἢ τὸ γιαοῦρτι;

— Τάρνι! ἐφώναξεν ἡ Κικὴ: τί εὐμορρα θὰ ἦταν ἂν ἐβαφαν κόκκινα τ' ἀσπρα ἀρνάκια τοῦ Πάσχα!

— Καὶ τὰ μαῦρα, ποῦ δὲν βάφονται, νὰ τὰ τρώμε... τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, μὰζὶ μὲ τὸ μαῦρον χαβιάρι! εἶπεν ὁ Ἀνανίης.

Ἐγὼ ἐνωτμεταξὺ ἐπροσπαθοῦσα νὰ ἐνθυμθῶ ὅσα εἶχα ἀναγνώσῃ διὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

— Τὸ περίεργον εἶνε, εἶπα, ὅτι οὔτε οἱ σοφοὶ εἰξεύρουν ἀπὸ πῶς κρατεῖ τὸ ἔθιμον τῶν κόκκινων αὐγῶν. Ἐἶνε ἀρχαϊκώτατον καὶ, καθὼς λέγουσιν, ἀρχαιότερον καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ. Πρὸ αἰώνων οἱ Πέρσαι βάφον αὐτὰ τὴν πρωτοχρονιάν των. Ἀλλὰι θρησκείαι παλαιαὶ θεωροῦν τὸ αὐγὸν ὡς ἐμβλημα θεῶν. Φαίνεται, ὅτι ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἐπῆραμεν τὸ ἔθιμον ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους. Ὁ Κοραῖς, π: χ: λέγει, ὅτι ὅπως οἱ Ἑβραοὶ ἐβρῶσαν μὲ τὸ αἷμα τοῦ πασχαλινόου ἀμνοῦ τὰς θύρας των, οὕτω καὶ οἱ χριστιανοὶ βάφομεν κόκκινα τὰ αὐγά τοῦ Πάσχα. Αὐτὰ ὅμως εἶνε εἰκασίαι, καὶ πρέπει κανεῖς νὰ δυσπιστῆ.

— Τὸ πρᾶγμα μοῦ φρίνεται πολὺ ἀπλούστερον, εἶπα τότε ὁ Ἀνανίης. Διατί οἱ χριστιανοὶ συνειθίζουσι τὸ Πάσχα νὰ τρώγουν αὐγά; Διότι, τὸν παλαιὸν καιρὸν, δὲν ἐτρῶγαν ὄλην τὴν Σαρακοστήν, καὶ φυσικὰ τὰ αὐγά ἔμεναν καὶ ὑπῆρχεν ἀθρόνιχ. Οἱ δὲ ἔμπαροι, διὰ νὰ τα πωλοῦν τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, καὶ διὰ νὰ τὰ κάμουν ἐκλυσιτικώτερα, πρὸ πάντων διὰ τὰ παιδιὰ, — ἐσφρίσθησαν νὰ τὰ βάφουν ἢ νὰ τὰ ζωγραφίζουσι. Ἀπὸ τότε τὸ ἔθιμον ἔμεινε, καὶ ἄε τρώομεν αὐγά καὶ ὄλην τὴν Σαρακοστήν.

— Αὐτό, εἶπεν ἡ Ἀγάπη, ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ ἀλογοπαίγνιον...

— Πολὺ πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ Ἀνανίης ἄλλὰ ἐγὼ θὰ το πιστεύω, ὅσον δὲν μου ἀποδεικνύουν τὸ ἐναντίον.

— Ἀφήστε τὰ σοβαρά! ἐφώναξεν ἡ Κικὴ: ξεῦτε σεῖς γιατί τὰ κόκκινα αὐγά τὰ κάμουν σφικτὰ;

— Ὅχι... Ἐγὼ το ξέρω: γὰ νὰ μὴ χύνονται καὶ μας λερόνουν στὸ τ σ ο ὑ γ ρ ῖ σ μ α. Φαντασθῆτε, κύριε Φαῖδον, τί θὰ ἐπαθαίνατε πρὸ ὀλίγου, ἂν τὸ αὐγὸ, ποῦ σὰς το ἐκάμωμε λυθῶμα, ἦτο μελάτο...

Ἄς εἶνε! Ἐμένα μοῦ ἀρέσουν τὰ κόκκινα αὐγά καὶ ἄε μὴν ξεῦρω ἀπὸ πῶς κρατεῖ τὸ ἔθιμον. Καλλίτερα μάλιστα ποῦ δὲν το ξέρω... Τί νὰ σας πῶ, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἦταν καὶ ἄλλες τρεῖς ἐποχὰι σὰν τὸ Πάσχα: μὴ μὲ αὐγά γαλάξια, ἄλλῃ μὴ μὲ αὐγά κίτρινα, καὶ ἄλλῃ μὴ μὲ αὐγά χρυσά.

Πῶς σὺς φαίνεται ὁ ἀπόροπος αὐτὸς ἐπίλογος τῆς Κικῆς; Σὺν νὰ συμφωνήτε... ἔ;

Σὺς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Συνέχεια' 78ε σελ. 110)

Η γιαγιά εξηκολούθησε:

«Ήτο κρεμασμένο εκεί, κ' έλαμπε κυριολεκτικώς. Ω! παιδάκια μου, τί άμυαλο πλάσμα που ήμουν τότε!

«—Ήμουν βεβαία ότι θά το εύρισκατε έξωχον, άριστούργημα! είπεν ή μοδίστρα, ή όποία είχε διαβάση τόν θαυμασμόν εις τά βλέμματά μας. Τό πιστεύετε λοιπόν ότι ή άρχοντοπούλα πού μου τό παρήγγειλε δέν το θέλει πλέον; Άλλαξε, λέει, γνώμη... δέν της πάνε, λέει, τά κίτρινα, θέλει τώρα σούρανι. Ήμπορούσα νά την ύποχρεώσω νά τό πάρη, άφού είνε τελειωμένο, αλλά θά έχανα τήν πελάτιδά μου. Δέν λογαριάζει τί θά ζημιωθώ, άφού μάλιστα τό φόρεμα είνε ραμμένο γιά κοντό άνάστημα... Άλλά, έπρόσθεσε ζωηρά-ζωηρά κ' έγύρισεν πρός τό μέρος μου, είμαι βεβαία ότι θά πηγαίνη περίφημα στην δεσποινίδα άπ' εδώ' είνε μικροκαμωμένη, και τό φόρεμα είνε ακριβώς στα μέτρα της. Άν ή δεσποινίς το ήθελε, θά της το άφαινα πολύ συγκαταβατικά...

«Έγινα κατακόκκινη' δέν είχα χρήματα παρά μόνον μερικά πεντόδραχμα και σφάντζικες, τά όποία πούδς ζεύρει με τί κόπους είχεν οικονομήση ό Παύλος, δια νά μου τα δώση διά τό ταξιδί μου.

«—Ή κυρία Δεζιρέ έχει δικη, εφώνασεν ή Φωτεινή. Ω! Άννα μου, τί εύμορφη πού θά είσαι μ' αυτό τό κίτρινο φόρεμα!

«—Θά το πάρете χάρισμα σχεδόν, δεσποινίς, είπεν ή μοδίστρα.

«—Μά... Φωτεινή... έτραύλιτα εγώ, ζεύρεις πολύ καλά...

«Δέν εφανταζόμην ότι ήτο καν δυνατόν ν' αγοράσω τό φόρεμα, και όμως δέν κατώρθωνα ν' αποφασίσω νά είπω τό «όχι».

«—Τί θά βάλης στο χορό μας; μου είπε στο αυτί ή Φωτεινή.

«—Δέν είξέρω... έλεγα πώς...

«—Μ' αυτό τό φόρεμα, θά κάμης θρίαμβον! εξηκολούθησεν ή Φωτεινή. Και έπειτα, τί καλά που θά ταιριάξη με τό δικό μου τό θαλασσί!

«—Μά... Φωτεινή μου, επανέλαβα εγώ καταστενοχωρημένη, γνωρίζεις πολύ καλά ότι...

«—Ω! δικόσφιν ή μοδίστρα, αν ή δεσποινίς δέν εύκολόνεται νά το πληρώση άμέσως, δέν είνε καμμία βία... Άφού είσθε φίλη της κυρίας Κέδρου...

«—Θά το πληρώση ό άδελφός σου, επρόσθεσεν ή Φωτεινή.

«—Άπλούστατον πράγμα! είπεν ή

μοδίστρα, θά στείλω άργότερα τόν λογαριασμόν στον άδελφό σας...

«Δέν είξέρω ποίος κακός δαίμων είχε παραλύση τήν συνείδησίν μου, ενώ με νευρικήν ταραχήν έρωτούσα τί έκόστιζε.

«—Θά σας το άρίσω στο κό στος του' μόνον τά δικά θά πληρώσετε... Τό είχα περασμένο γιά τρακόσιες δραχμές, αλλά θά σας το άρίσω μόνον εκατόν ένενήντα.

«—Έκατόν ένενήντα μόνον δραχμές! Τόσο ώραίο φόρεμα, και καμαρόνεις άκόμα! μου εφώνασεν ή Φωτεινή.

«Έκατόν ένενήντα δραχμές; Ποτέ έως τότε δέν είχα δικά μου τόσα πολλά χρήματα... Έφαντάσθην όμως τί λογής θά ήμουν στολιμμένη με τά κί-

«Τί εύμορφή πού σου αηλαίνει!» (Σελ. 116, σ. γ')

τρινα, εφαντάσθην τήν έκπληξιν και τόν θαυμασμόν τών δεσποινίδων Μαρική, όταν θά μ' έδλεπαν εις τόν χορόν με τό ώραίο κίτρινο φόρεμα. Ποσά νά τολμήσουν νά με ξαναπούν έπαρχιώτισσαν! Και έπειτα... ή νοννά μου από τήν Σύρα, δέν θά μου έστελνε κ' έφέτος τόν μπουναμά μου εις χρήματα, όπως και πέρυσιν;... Έκτός τούτου, θά έκαμνά οικονομίες' ελογάριαζα ν' αγοράσω μπιστινίκ από τās Αθήνας, —α! θά περνούτα μ' εκείνα που είχα.

«—Λοιπόν; τί αποφασίζετε;

«—Νομίζω... ναί... θηρρώ πώς μπορώ νά το πάρω, έτραύλιτα.

«—Και θά κάμετε πολύ καλά, είπεν ή μοδίστρα. Έλάτε λοιπόν νά το δοκιμάσετε, μήπως θέλη τίποτε διόρθωμα...

«Έμεινα ακίνητος, χωρίς νά έχω συνκίσθησιν τών πράξεών μου, ενώ μου έβαζαν τό φόρεμα. Δέν ήμπορούσα πλέον ν' ανακαλέσω τόν λόγον μου, άφού μάλιστα μία γραία κυρία, πελάτις της κυρίας Δεζιρέ, είχε καθήση δυό βήματα μακριά μου, και μ' εκαμάρωνε, και όλο έλεγε κ' εξανάλεγε;

«—Τρέλλα! έξοχα! με γατιά σου! και στο νομικά!... φτου! φτου νά μή βασκαθής, κόρη μου, τί εύμορφη πού σου πηγαίνει!

«—Έν τώ μεταξύ και ή Φωτεινή έδοκίμαζε τό φόρεμά της εις τό διπλανό δωμάτιον, και, όταν εφορέσαμεν ή καθεμιά τό δικό της, είδα, με κρυφήν χαράν μου, ότι τό φόρεμά μου ήτο τόσον κομψόν όσον τό ιδιόν της τούλάχιστον, αν όχι κομψότερον.

«—Τώρα, κοκωνίστα μου, μου είπεν ή μοδίστρα, όταν εφύγαμεν, αν έχετε τήν καλωσύνην νά μου πητήε πού μένει ό κύριος άδελφός σας, γιά νά του στείλω τόν λογαριασμόν ύστερ' από κανένα μήνα...

«Μέσα σ' ένα μήνα, είπα από μέσα μου, θά έχω και θά παραέχω τόν καιρόν νά φανερώσω αυτό τό χρέος εις τόν Παύλον, θά κάμω μάλιστα και οικονομίες στα έξοδα τού σπιτιού... Έδωτα λοιπόν τήν διεύθυνσιν τού άδελφού μου, και έφυγα μαζί με τήν Φωτεινή, και με ελαφράν τήν καρδίαν, διότι έσυλλογίζόμην ότι είχα ένα μήνα σωστό εμπρός μου.

«Τά φορέματα εφθασαν εις τό σπίτι της κυρίας Κέδρου τήν άλλην ήμέραν τό πρωί, και από τήν στιγμήν εκείνην έως τήν βραδυά τού χορού, εγώ ήμουν βυθισμένη τότε εις τήν χαράν και τότε εις τήν απελπισίαν. Η απελπισία μου έγίνετο διπλή, όταν ελάμβανα κανένα γράμμα τού Παύλου' έβλεπα ότι ήμουν τόσον ένοχος άπέναντί του. Η Κονδύλω μου έστελνε επίσης πολλά-πολλά χαιρετίσματα, και μου έλεγε πώς, από τότε που έφυγα, τό σπίτι ήτο σαν άδειο. Κ' εγώ από αυτά έννοούσα πόσον μελαγχολικός θά ήτον ό Παύλος, όταν επέστρεφε τό βράδυ κουρασμένος και δέν εύρισκε τήν αδελφούλα του στο σπίτι...

«Επί τέλους εφθασεν ή περιπόθητος ήμέρα. Μου έκαμαν τέσα συγχαρητήρια και επαίνους διά τό φόρεμά μου, ώστε τό τρελλό κεφαλάκι μου άπειρελάθη έντελώς.

«—Είστι ή ώραιότερα από όλες μας, μου εφιδύρισε εις τό αυτί ή Φωτεινή. Κότταξε τί πεισιμαωμένο ύφρος που έχει ή Μαρία Μαρική. Έθαρρούσε, φαίνεται, ότι αι «επαρχιώτισσες», όπως έλεγε, δέν ξέρουν τί θά πη καλαισθησία και κομψότης!

«Έπέρασε ή βραδυά όσον είμπορείτε νά φαντασθήτε ευχάριστα, όταν δέ ή Φωτεινή κ' εγώ επεστρέψαμεν εις τά δωμάτιά μας, όταν έπαυσεν ή μουσική κ' εδυσαν τά φώτα εις τό κάτω πάτωμα, κ' εγώ έχώθηκα στο κρεβάτι μου, έκούδούμιζαν ακόμα πολλήν ώραν σ' αυτιά μου: οι έπαινοι και τά κολακευτικά λόγια που είχα άκούση' αλλά σιγά-σιγά, και ενώ τó φεγγάρι από τό παράθυρο έρριχνε τές ακτίνες του επάνω

στο ώραίο κίτρινο φόρεμά που είχα άπλωμένο σε μία πολυθρόνα, — και μου άνέθη στον λαμόν, και επήγε νά με πνίξη, και τά δάκρυα άρχισαν νά πέτουν σταλαγματιές - σταλαγματιές επάνω στο προσκεφάλό μου, κ' έσυλλογίζόμουν τόν κλιμένο τόν άδελφό μου, ελομόναχο στο σπίτι, νά κάθεται και νά μελετά ή νά γράφη, περασμένα μεσινυχτα, με τή λάμπη τού λαδιού... Άκουσα τό μεγάλο ώρολόγι της τραπεζαρίας που εσήμανε τήν ώρα πάντε φορές, και εξημερώθηκα με αύτην τήν σκέψιν: νά επιστρέψω όσον τό δυνατόν γρηγορώτερα εις τό σπίτι, νά εξομολογηθώ τό σφάλμα εις τόν άδελφόν μ'ε, και νά του ζητήσω συγχώρησιν.

Ε.

«Έφυγα από τές Αθήνας... Το βαποράκι εσφύριξε, εσταιμάτισε στην ΑΎγινα, και μέσα σε μία βάρκα βλέπω τόν Παύλον, πού εκύτταζε νά με ανακαλύψη ανάμεσα στο πλήθος τών επίβιτων.

«Με βλέπει, πηδά και μ' άρπάξει στην αγκαλιά του.

«—Αντίστα μου! Τί χαρά πού σε ξαναβλέπω!... Μά... τί έχεις; τί τρέχει;

«—Εγώ έκλαια σαν μωρό παιδί.

«—Ω! Πούλέ μου, έτραύλιτα, είνε... είνε από τήν πολλή χαρά που ξανάρχομαι στο σπίτι... Σε παρακαλώ, μή μ' αφήσεις νά ξαναφύγω άλλη φορά, ποτέ! ποτέ πιά!

«Η Κονδύλω μ' επερίμενε στην έξώπορτα δια νά μου ευχηθώ τό καλώς άφισσε, και ό γέρος σκύλος μας ό Φλώρος λίγο έλειψε νά με ρίξη κάτω από τά πηδήματά που έκαμε, όταν με είδε.

«Τίποτε δέν είχεν αλλάξη στο σπιτάκι μας' αλλά τό παν είχεν αλλάξη μέσα στην ψυχήν μου!

«Δέν περιγράφεται ή άηδία πού μ' έπιασε, όταν άνοιξα τό μπαούλο μου, όταν είδα τό κίτρινο φόρεμα' τό έμισούσα αληθινά! Ο λογαριασμός όμως επρέκειτο νά έλθη έπειτα από μερικές ήμέρες, και ήτον αναπόφευκτον καθήκον μου νά το είπω εις τόν Παύλον.

«—Ναί, θά του μιλήσω, θά τού το πώ' όχι όμως άμέσως, είπα από μέσα μου' δέν θέλω νά καταστρέψω τήν χαράν τού έρχομού μου. Έχω ακόμα δυό εβδομάδας καιρόν!

«Είμαι πολύ εύτυχής πού σε ξαναβλέπω κοντά μου, είπεν ό Παύλος εκείνο τό βράδυ, ενώ έτακτοποιούσε κάτι χαρτιά επάνω στο τραπέζι του' δέν φαντάζεσαι, κορίτσι μου, πόσον σ' επεθύμησα. Τό σπίτι μας είνε πολύ θλιβερό χωρίς τό αστραίκι του.

«Παρ' όλίγον νά με πάρουν πάλιν τά δάκρυα, και δέν ήμπόρεσα νά σηκώσω τά μάτια μου άρκετην ώραν.

(Ήβεται τό τέλος) ANNA ΠΥΡΡΑΤΟΥ

ΠΑΙΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(Συνέχεια' 78ε σελ. 107.)

Έβαλε αυτό κοντά στους φόδους της γυναίκας του, κ' εσκέφθη ότι καιτ' αληθινά θά ήταν σ' εκείνη τήν παράξενη ιστορία.

Έοράγισε ή καρδιά του' δέν ήξευρε ή νά κάμει, — νά μήν πιστέψη τήν γυναϊκά του και νά πιστέψη τό παιδί του; Άπεφάσισε λοιπόν νά υπάγη άμέσως στην κόρη του και νά προσπαθήση νά εύρη τήν αλήθειαν.

Έπαρηγόρησε τήν γυναϊκά του, και, άφού την έβεβαίωσεν ότι οι φόβοι της δέν είχαν ύπόστασιν, έτρέπωσε κρυφά-κρυφά εις τό δωμάτιον της κόρης του.

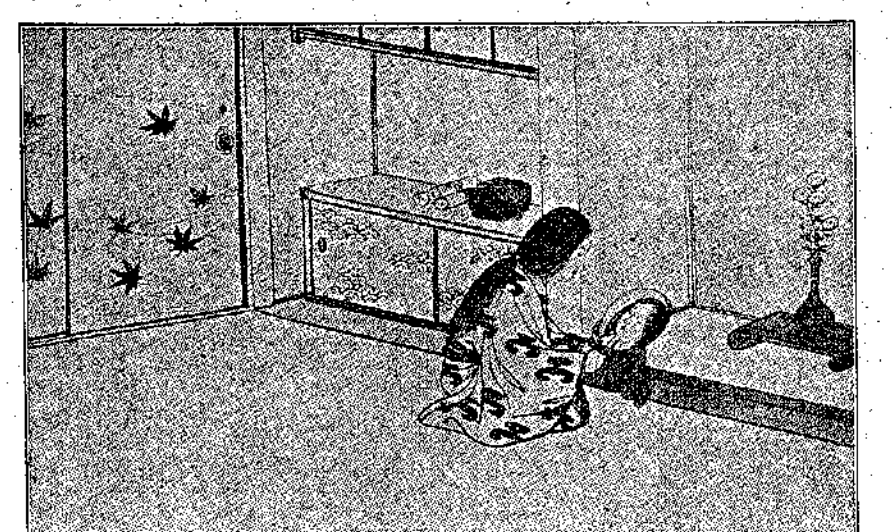
Η κόρη πολόν καιρόν είχε περάση πικρά βάσανα. Είχε προσπαθήση με τό γλυκό και με τήν ύπακοήν νά δείξη τήν καλήν της γνώμην και νά μαλακώση τήν καρδιά της νέας γυναίκας τού πατέρα της, νά κρημνίση εκείνον τόν τοίχον

πρόσωπον της μητέρας της. Αυτή ήτον ή μόνη παρηγορία της εις τήν δυστυχίαν.

Εις αυτό νά καταγίνεται τήν ηδύρεν ό πατέρας της. Παραμέρισε τό σурτό θυρόφυλλο, και τήν είδε νά σκύβη πολύ προσεκτικά επάνω σ' ένα πράγμα. Έγύρισε εκείνη τό κεφάλι της νά ίδη ποίος έμβαينه εις τό δωμάτιόν της, και άπόρησε όταν είδε τόν πατέρα της, διότι αυτός συνήθως έστελνε νά τήν εφώνασε όταν ήθελε νά της μιλήση. Έπίσης πολύ επαράχθη πού τήν ηδύρεν νά κυττάξη τόν καθρέφτη, διότι ποτέ δέν είχε μαρτυρήση σε κανένα τήν τελευταίαν ύπόσχεσιν της μητέρας της, αλλά τήν είχε κρατήση έπρόν μυστικόν της καρδιάς της. Δι' αυτό, πριν στρέψη στον πατέρα της, έκρυψε τόν καθρέφτη μέσα στο φαρδομάνικόν της. Ο πατέρας είδε τήν ταραχήν της, είδεν ότι καιτ' έκρυβε, και είπε με άυστηρόν τόνον:

—Θυγατέρα, τί κάνεις αυτού; Και τί είν' αυτό που έκρυφες στο μανίκι σου;

Τό κορίτσι έτρέμαξε με τήν άυστηρότητα τού πατέρα της. Ποτέ δέν της

«Έβγαζε τόν καθρέπτην κ' εκύτταζε...» (Σελ. 117, στή. 6')

της προκαταλήψεως και της παρεξηγήσεως πού χωρίζει συνήθως κάθε μητριά από τήν προγονή της. Γρήγορα όμως είδεν ότι έλοι οι κόποι της επήγγαιναν χιμμένοι. Η μητριά ποτέ δέν την έσυμπάθησε, και πάντοτε παρεξηγούσε τας πράξεις της, και τό καιμένο τό κορίτσι δέν άργησε νά μάθι, ότι τήν έκακολογούσεν ή μητριά στον πατέρα της. Και πώς νά μή συγχρίνη τήν τωρινήν δυστυχίαν της με τόν καιρόν που ήτο ζωντανή ή μητέρα της, πριν από ένα μόλις χρόνον! Τόσον μεγάλη άλλαγή σε τόσον μικρό διάστημα! Πρωί και βράδυ έκλαιε με τήν άνάμνησιν της περασμένης εύτυχίας. Άμα εύρισκε καιρόν, επήγγαινε εις τό δωμάτιόν της, έτραβούσε κ' έκλεινε τά συρτά θυρόφυλλα, έβγαζε τόν καθρέφτη κ' εκύτταζε, όπως ένόμιζε, τό

είχε μιλήση με τέτοιον τόνον. Από τόν τρόπον της άλλαξε χρώμα και από κόκκινη έγινε κατακίτρινη. Έμεινε βωδή και έντροπισμένη. επιάσθηκε ή καλιά της.

Τά φαινόμενα ήσαν όλα έναντίον της' τό κορίτσι εφάνετο ένοχον, και ό πατέρας εσκέφθη ότι επί τέλους ίσως ήτον αλήθεια αυτό πού του είπεν ή γυναϊκά του' και είπε με θυμόν:

—Λοιπόν, είνε πραγματικώς αλήθεια ότι καταρίεσαι τήν μητριά σου και δέσσαι νά πεθάνη; Έλθου δησως τί σου είπα, ότι, αν και είνε μητριά σου, έχεις καθήκον νά τήν σέβεις και νά τήν υπακούης; Ποιό κακό πνεύμα εκυρίεσε τήν καρδιά σου ώστε έγινες τόσο διαστρεμμένη; Έγινες διαφορετική, θυγατέρα μου! Τί σε έκαμε κ' έγινες τόσο άπιστη και κακή;

Και τα μάτια του πατέρα έγέμισαν από δάκρυα, άμα έσυλλογίσθη ότι εύρέθη εις την ανάγκην να μαλώση έτσι την κόρην του.

Αυτή δέν έννοούσε τίποτε από τα λόγια του, διότι δέν είχεν άκουστά αυτό που οι δεισιδαιμονες πιστεύουν, ότι άμα καταριέσαι την εικόνα του έχθρου σου, ειμπορείς να τον κάμης να πεθάνη. Είδεν όμως ότι έπρεπε να όμολήγη και να δεχθί την άθωότητα της. Άγαπούσε τρυφερά τον πατέρα της, και ήτον άυπόφορον να τον ιδί θυμωμένο μαζί της. Άκούμπησε με παράπονο το κεφάλι της στα γόνατά του.

— Πατέρα! πατέρα! μή μου λές τέτοια φοβερά πράγματα. Είμαι πάντοτε το εύπειθές παιδί σου. Ναι, είμαι. Όσον κοιτή και άν είμαι, όμως ποτέ δέν θα ήμην ικανή να καταρασθώ τον άνθρωπον που σου άνήκει, ή να προσευχθώ να πεθάνη το πρόσωπόν που αγαπώ. Βίβλια κάποιος θά σου είπε ψέμματα, και είσαι θυμωμένος, και δέν ξεύρεις τί λέγεις; — ή κάποιος κακό πνεύμα έκυριεύσε την δική σου την καρδιά.

(Έπειτα το τέλει)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1903

Εδήλωσα έπαινετημένως, ότι εις τ' Αποτέλεσμα των Εύσημων δέν θάναφέρω, παρά μόνον εκείνους, οι οποίοι θά μου έσπελλαν Σημείων περί των Εύσημων των μέχρι τέλους Φεβρουαρίου. Έν τούτοις πολλοί άλλως Σημειώσεις έλαβα. Δικαιολογώ άκόπως τ' Α τ α β β ρ ι ο ν Ρ ό δ ο υ, το όποτον έννευ ήδη τον Α' Βραβείον των Εύσημων τοδ 1902, και ίσως διά τούτο έκρινε περιττόν να μου στείλη σημείων των Εύσημων τοδ 1903, άφοδ έλαβεν 68, τα όποια θά του έδιδαν δικαίωμα εις καλύτερον βραβείον. Άλλά διατί να μή μου σημειώση τα Εύσημά του δ' Α ω λ δ ε Δ ε ά θ β ο λ ο ε, όδποτον έλαβεν άνω τον 50, και δ' Α σ τ η ρ ε η ε, Α ρ α τ ο λ η ε, και τδ Π ρ ά σ ι ρ ο Χ α β ι ά ρ ι, και άλλοι πολλοί, με ικανόν αριθμόν Εύσημων; Μήπως μού έστειλαν Σημείων κ' έχρησθη; Ίδου περιστάσις διά να σας είπω, ότι ή Σημείωσις πρέπει να στέλλεται έ π ι σ τ α σ ε ι. Οπισθόποτε εις τα κατωτέρω Αποτελέσματα θάναφέρω, ως είπα, μόνον όσους μόν έστειλαν Σημείων. θά παραλείψω δε εκείνους οι όποιοι έλαβαν Εύσημα κάτω των 10, διότι είναι πάρα πολλοί. Τέλος εύχαριστώ τδ Π λ ο τ ο ν τ ο δ Δ ο υ ρ ά β ε τ ο ε, τδ Λ ο υ λ ο υ δ ι τ η ε Κ α ρ δ ι α ε και τδ Π ο λ ι κ ο ν Α σ τ έ ρ α, οι όποιοι μού έστειλαν γρηγορή Σημείων περί όλων των Εύσημων των 1903 και μ' έδοθήσαν σθενω εις την εξέλεξίν και την διαλογήν.]

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άετός της Έρήμου, 93.
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πλοϊόν του Δουναβείας, 81. — Λουλουδι της Καρδιάς 71.
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Διάβολος Βοσπερινός 65. — Φιλάνταρος 145, 58. — Ίππότης του Μεσαίνου, 49.

- ΕΠΑΙΝΟΣ: Πικραμένη Καρδούλα, 48. — Ζαπκίς, 45. — Πρίγκιψ των Άθηνών, 36. — Δάσος Φοινίκων, 33. — Πατριώμενον, 31. — Ποίος Είμαι, 30. — Κρόταλος, 28. — Άθώα Καρδιά, 27. — Νταγάρας, 27. — Πήθος του Βορνέου, 27. — Δυσόχαρτον, 24. — Κόκκινον Κρίνον, 24. — Άρως του Κόμπου, 24. — Νυκτακόρα, 24. — Βολιώτικο Κρασί, 24.
- ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ζώριγκ 23. — Άύρα του Πηλιού 22. — Ηρώς του Ζαλόγγου, 21. — Κωνσταντίνος Τρεπεκλή Καταβάλης, 20. — Μυστηριώδης Φύσις, 19. — Γάτος της Ανατολής, 17. — Παιδική Χαρά, 17. — Χειμωνιάτικος Ήλιος, 15. — Κορυθαίολος Έκτωρ, 14. — Βασίλισσα των Αϊθρών, 14. — Έλληνοπούλα, 13. — Ταπεινό Γαστρι, 13. — Χαρουμενη Καρδούλα, 10. — Έλλην Άθλητής, 10.

Σημειώσεις. — Τά Εύσημα του Δ ο υ λ ο υ δ ι ο υ τ η ε Κ α ρ δ ι α ε, τα όνομαστικά, ήσαν μόνον 65, και έκείνη των ίδων άριθμώδως αριθμόν είχε και δ' Α β β ο λ ο ε. Έσπεριόσ, δια τδ Β' βραβείον έπρεπε να είλω κληρον και δ' κληρος έννόησε τδ Λ ο υ λ ο υ δ ι ο τ η ε Κ α ρ δ ι α ε. Έν τούτοις τού σημεϊώνα 71 Εύσημα, κατά την δήλωσίν του και την έπιθυμίαν του, έπαλογοί- (ουσα και τδ έ κ τδ 24 τα όποια έλαβεν εις τδ Β' διακριτόν του Βραβείου όδ Σύλλογος Νεότης και τα όποια, κατ' άπόφασιν του Συμβουλίου, θά έμειρόζοντο τέσσαρες, ήτοι δ' Ιρσόδρος, δ' Αντιπροδρόρος, δ' Γραμματεός και δ' Ταμίας. Έκ των τεσσάρων τούτων εις και τδ Λ ο υ λ ο υ δ ι ο τ η ε Κ α ρ δ ι α ε.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κατά διαταγήν του καθηγητού, ο Κουρτζεφαλάκης, αιώνας άπαικτος, άναγκάζεται να παρουσιασθή εις τδν Γυμνασιάρχην.

Ο Γυμνασιάρχης: — Μα δέν σου είπα να μή σε ιδώ άλλην φοράν έμπρός μου;

Ο Κουρτζεφαλάκης: — Γα-ΐσα που του το έλεγα του κ. καθηγητού; άλλα εκείνος που νάκούση!

ΑΔΙΑΠΛΑΣΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ τους φίλους μου, που μου εύχρήσαν καλόν Πίσχα και πρώτα πρώτα τδν Ηλεκτρικόν Σπινθήρα και τδν Στρατηγόν Μπαύλλερ, οι όποιοι μού έστειλαν από ένα διπλούν ταχυδρ. δελτάριον, που μέλις τδ άνοίξεις σχηματίζει ένα χάρτινον αυγόν ώριμότατον, — και έπειτα τδ Ταπεινό Γαστρι, τδν Μιμητήν τδν Σανταρόζα, τδν Ίαπότην τδν Μεσαίνου, τδν Αωδώνη, τδν Τέλλον Όστέλλιον, τδν Δικηγόρον της Νεολαίας και τδν Αστρίδα της Μουσικής, οι όποιοι μού έστειλαν ώριμότερας παχαλίνας κάρτες. Και τού χρόνον, παιδιά μου.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΩΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝ

Όραιότερον βιβλίον εξέδωκαν κατ' αυτάς τα καταστήματα Άνέστη Κωνσταντιδου. Είνε σειρά Διηγημάτων του γνωστού Έλληνος διηγηματοράου κ. Κωνσταντίνου Μεταξά Βοσπερινού, με πρόλογον του κ. Χ. Ανώνυμου. Δύο εκ των δέκα διηγημάτων της συλλογής (Πρώτη Θέσις) και δ' Ιάτρος Παπαδόπουλος,) είμπορούν να τα διαβάσουν και μικροί και να εύχαρισθηούν, — χωρίς να βλαθών. Τα άλλα είνε διά μεγάλους. Όλα όμως εινε ώραια, και δι' αυτό συνιστώ τδ βιβλίον του κ. Μεταξά εις τας οικογενείας των συνδρομητών μου. Τι-

μάτα φρ. 3, ταχυδρομικώς δια του Γραφείου μου στελλόμενον φρ. 4.

Μ' έρωτας, Βρούχων, και άλλοι πολλοί με ήρώτησαν, — ποίος Σύλλογος θάναυξήθί κορυφαίος εις τδ κατά φύλλον βραβείον; Δέν είμπορώ να το γνωρίσω από τώρα. Έξαρτάται από τας ενεργείας, τας όποιας έκαστος Σύλλογος θά καταβάλη μέχρι τέλους τού διαγωνισμού. Επρός τδ παρόν ύπερτερεί ή Όροδοος, έπειτα έρχεται ή Όμόνοια και έπειτα οι λοιποί. Άλλα μέχρι τέλους τού διαγωνισμού, είμπορεί ένας άλλος Σύλλογος νάναυξήθί περισσότερο ήλην, και ή σειρά να μεταβληθί. Έχουμεν έμπρός μας άκμήν έκδηλον προμητιαν. Όστε όλοι είμπορούν να έλπίζουν, και όλοι να ενεργήσιν!

Καιρόν είχα να ιδώ έντυπον έπισκεπτήριον συνδρομητού μου, φέρον όχι τδνομά του, άλλα μόνον τδ ψευδώνυμόν του. Προχθές έλαβα έν τοιούτων κομψότατον από την Μόρωσε, με παραγγέλιον ενός Σήματος. Μίαν φοράν τδ έπισκεπτήρια με τα ψευδώνυμα ήσαν εις τδν κύκλον μας τής μέδας, και οι φίλοι μου τότε ήμιλλώντα ποίος να τυπώση τα κομψότερα. Και όχι μόνον έπισκεπτήρια, άλλα και έπιστολικόν χάρτην και φακέλους έντυπώμεν με τα ψευδώνυμα των, και άκμήν ένδυμώμεν τα θαυμάσια εκείνα χάρτια της παλαιάς μου φίλης Μαρίας Α. Χρηστομάγου, που τής τα είχε στείλη δ' άδελφός της από την Πόλιν, δια να μου γράψη, με τδ ψευδώνυμόν της Δέα τυπωμένον εις την γωνίαν καλλιτεχνικώτατα. Άλλα... την έποχήν εκείνην οι φίλοι μου δέν έλλαξαν τα ψευδώνυμα των, ά υποκάμισα! Έπέραν ένα και το είχαν πλυνίως, και ήμπορούσαν να το τυπώνουν έλαίρετα. Ένώ τώρα;

Έν σχέσει προς τα γραφήτα υπό του Αφριζιότος Κύματος, δ' Μαδρος Άετός μού απαντά: «Όμολογώ ότι τωβίτι τδ Παιδικόν Πνεύμά μου έλήθη εις παλαιάς Χρηστομαθείας και παρερροφήν μεταρρασθέν. Τούτο έκαμα, διότι δ' μεταξύ των Σχολαστικών υπό του αρχαίου συγγραφέως άναφερόμενος διάλογος, μού έράνη πολύ εύπράπελος και ικανός να διασκεδάση όλίγον τούς συναδέλφους μου, παρκενών και τούς δυσθυμώμεντας εξ αυτών εις γέλωτα. Ο Έξακολουθών δ' Μαδρος Άετός, μού άντικαταγγέλλει ότι τα πλείστα εκ των Παιδικών Πνευμάτων που μου στέλλουν οι φίλοι μου ως ιδικά των, εινε άντεγραφαί από παλαιούς μου τόμους, από άλλα περιοδικά ή από Ημεροδείκτας μετ' Άνεκδότων του Σαλιέρου και Νικολαΐδου. Ω, ναι, από τέτοια Π. Πνεύματα προσιμώ χιλιάκις τα μεταφρασμένα από τούς αρχαίους Σχολαστικούς. Όμολογώ όμως ότι άπ' διακριτικώ τδ πρωτότυπα και τδ άδημοσίευτα, — τδ έπινοούμενα υπό των φίλων μου ή άντεγραφομένα εκ του φυσικού. Αυτά εινε, φαίνεται, πολύ δύσκολα και πολύ σπάνια. Και όμως γίνονται και λέγονται έμπρός μας καθ' έκάστην τδσα!

Νά, προχθές, παραδειγματος χάριν, ένας κύριος εις τδ Γραφείον μου ήρώτησε την Μπεμπέκαν του κ. Φαίδωνος: «Πόσα ποδάρια έχει δ' γάδαρος; — Πολλά! ή άπήντησεν ή Μπεμπέκα, όπως έκάθιστο, έδειξε τα ποδάρια της, τα έκύντασε και αύτή, και με παράπονον είπε: — Άγα! — Ε, τέτοια Π. Πνεύματα δέν έχεις να μου στέλνεις; Ίποθέτω ότι εις όλα τα σπίατα, όπου υπάρχουν μικρά παιδιά, δ' διάλογος παρουσιάζει συχνότατα τοιαύτας φαίδρας έκπλήξεις, ικανάς να παρακινήσου και τούς δυσθυμώμεντας εις γέλωτα, και άρκεί κανείς να προσέχη, να φροντίζη όλίγον, ώστε να τας συλλαμβάνη, να τας γράψη και... να μου τας στείλη. Κ' εγώ, — έννοια του! — έχω Εύσημα πλήθος. Μαγάλην έντύπωσιν έκαμεν ή έπιστολή του

κ. Φαίδωνος, α' Αποφύγετε τας άπομιμήσεις. Ποιοι μού έγραψαν περί αυτης της ύποθέσεως; Η Πεθετή Άνάμνησις, μια από τας ένθεροτέρας μου φίλας, ή όποια ποιά δέν θά έννευτο συνδρομητέρα άλλων περιοδικών, και ες της έστειλαν έπαινετημένως φύλλα, μού γράψι: «Όσον και άν σε μιλούντα άλλα περιοδικά, εινε άδύνατον να φθάσουν εις τδν βαθμόν, εις τδν όποτον έφθάσες σύ, διότι κανέν περιοδικόν, έκτος του ιδικού σου, δέν εινε διαθεστέμενον εις όλα κα μέρη του κόσμου, όπου υπάρχουν «Έλληνας». Και δ' Νεαρός Ήθοποιός έγινεν έντυπώμενον, όταν έμαθεν ότι «έβδμησαν να κλέψω» — δέν δεστάζει να το είψη, — την από 25 ένω έκδιδομένην άγαπητήν Διάπλασιν Ισ' Ήθροδοπος Νεάνις, — ή όποια πάλιν έξεσπένθησε και την εύχαριστώ πολύ, — «είληφίνως μου λέγει, ότι άναγινώσκουσα την έπιστολήν του κ. Φαίδωνος; έδάκρυσεν, και με διαβεβαίωσε ότι ούδέποτε θάποχωρισθί την προσφιλοτάτην της Διάπλασιν «την κορινθίδα των περιοδικών όλων και την έλ νηπιακής ηλικίας άχώριστον φίλην της». Ο δ' Μικρός Ραφαήλ, άν εύρέθι ποτε εις την περιστασιν που λέγει δ' κ. Φαίδων, θά γράψη: «Κόριε Ψ» Είμαι συνδρομητής της Διάπλάσεως και δέν μου άρέσκουν οι πικρήσεις. Σας έπιστρέφω λοιπόν τδ φυλλάδιόν σας. Δεχθήτε κ.τ.λ.»

Ημμοροφάρα να σου είπω ποιοι εινε οι τρεις που έφήμισαν τδ ψευδώνυμόν σου, Άθώα Καρδιά. Δέν σου τους λέγω όμως, διότι έννοια τί θα συνέβαινε; Όλοι όσοι εψηροσώμενοι, θά μου έκαμαν την ίδιαν έρώτησιν και θά είχαν την ίδιαν άπάντησιν, και... φαντάσου εις τδ κόπον θά μ' έβαλαν. Όσον δια τδν βράθεισιν των Μικρών Μυστικών, νομίζω ότι θά εύχαριστήσης περισσότερο έν προσφέρης όλίγον άπ' δια, δηλαδή και φωτογραφίας, και δελτάρια, και γραμμάτιοσμα.

Ο Άστεροειός Ουρανός [EE] μού γράφει σήμερα άραιότατην έπιστολήν, συνοδευομένην και τδν έξη είκοσιγραφημένον διάλογον: «Η ειρήνη παριστά τδν Άστεροειότα Ουρανόν... εισηγούμενον χαλόν εις τδν γραφείον της Διάπλάσεως. Γιατί, παιδί μου, κουτσάινεις; — Κουτσάινω, αγαπητή μου Διάπλάσις, από τα πολλά περπάτημα και τες πολλές τούμπες που έκαμα, όταν είδα τδ ψευδώνυμόν μου εις την άλληλογραφίαν σου μαζί με ένα εύσημον.»

Ένεκα των έορτών, ένεκα της έλλειψεως χρόνου και χώρου εις τα δυο προηγουμένα φύλλα, συνεσωρεύθησαν άλληάλληλοι έπιστολικοί φίλων μου, εις τας όκοίνας δέν εινε δυνατόν πλέον νάπαντήσω λεπτομερώς. Φαντασθήτε ότι μόνον τή Ροδοδάκτυλον Ηώς [EEEE] έχω έμπρός μου τέσσαρας ώραιας και έντενεις έπιστολές: — πρής της Νοητής Ρομφαίας [EEEE], που κάθε μια κάμνει δια δύο — δύο της γλαφυράς Αστρίδος της Αθηνάς [EE] — τέσσαρας του Ταπεινού Γαστριού [EEEE], ποιήλας και χαριτωμένης — δύο έξόχας ώραιας του Πολικου Άστέρου [BE], την μίαν μάλιστα παλαιάν, που δέν είχενω πώς συνέβη και άργησα να του άπαντήσω — και από μίαν άλλα... λέξιαν, του Φωτογράφου τδ Έδισων [E], του Λουλουδιού της Καρδιάς [E], της Ναντοπούλας τδ Μεσολογγίου [E], του Κόκκινου Κρίνου [EE], του Άπεινού Πηλιού [E], του Πρίγκιπος της Έπελάδου [E], με συνέχειαν των είκονογραφημένων ψευδώνυμων, του Μετελλί [E], του Ζδ-Ζδ [E] με είκονάς, και της Αργοναυτικής Έκστρατείας [E]. Όλοι ώραιας και διαί ένδιαφέρουσαι Εύχαριστώ πολύ τούς φίλους μου, οι όποιοι μού φερόνουν την αγάπην των με συχνάς και μ' έντενεις έπιστολάς. Τους παρακαλώ όμως, άν ήλουν να τους άπαντώ τακτικά εις την άλληλογραφίαν (διά την όποιαν, ως γνωρίζουν, δέν είμπορώ να διαθετώ πολύν τόπον), να μου γράφουν κάποις άραιότερα, — μίαν φοράν τήν έβδομάδα τδ πολύ, όταν, έννοείται, πρόκειται περί

έκπλης έπιστολής προς την Διάπλασιν, — και κάποις συντομώτερης. Αυτή εινε ή μηρηκή μου παράκλησις, με την όποιαν έλπίζω ότι θά συμμορφωθώ.

Ευχρίνομενα τα ψευδώνυμα των, δέχομαι μετά χαράς εις την Αλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Μεσημβριόν Άστέρα [I. A. T. έλήθη], Όρειοστού Κέμα (+ + +, σ' εύχαριστώ θερμώς δι' όσα γράφεις) έννοείται ότι εις τδν Φωτογραφικόν Διαγωνισμόν δ' άγωνιζόμενος πρέπει να στείλη έργα ίδικά του. Αφροδίτην τδν Λυκαυγός (Θ. Κ.) Πιπρόν της Αίγύπτου (Α. Π. σι συγχάρω δια τδ πατριωτικά σου αισθήματα σου έστειλα και τδ Σήμα) και Χρυσόπερον Έλαφον (* Δ + =)

Άλλαγαί ψευδώνυμων Όργανοδάμων Φαι ταΐα (Α Γ.Κ.) και Αίγυπτιακός Λωτός (Π.Π.)

Μικρά Μυστικά έπιθυμών νάναυλαξούν: ή Παιδική Χαρά με τδν Κουρτζεφαλάκην, Κατακλιών Άστέρη, Θυμωμένον Κόνωπα, Άρελ και Κόκκινον Πέρον — δ' Αφρος τδν Γάνου με τδ Μή μου Άπτον, Βλαχοπούλα, Κελαρύζουσαν Κρήνην, Δούκισσαν τδν Σαλιώνων και Σελήνοφωτιστον Νόκτα — ή Ποθητή Άνάμνησις με την Χρυσόφορον Φλίβα, Νέον Μαργαρίτην και Άσπίδα της Αθηνάς — δ' Αερονάστις με την Αλευρονίδα και Πτεροεισαν Καρδίαν — τδ Έπος Πτεροει με την Πτεροεισαν Καρδίαν, Πτερον της Μελιώσης, Πτεροει τδν Ταξιδιώτη, Αστρίδα τδν Όραίων και Φίλημα Σκιάς — ή Μικρά Βολιωτοπούλα με τδν Προμηθέα Δεσφιδήν, Σεντεμμένην Σινωπίδα, Ίδιότροπον Νεανίδα, Ποιμενίδα τδν Παναγαϊκού και Φάδ' Διαβόλου — ή Αργοναυτική Έκστρατεία με την Ίδιότροπον Νεανίδα, Αμαζόνα της Βουλώνης, Άπελαιν Ναύτην, Άδων τδν Πηλιού, Αφρόν Κίτσην — ή Άσπίδα της Αθηνάς — ή Μικρά Βολιωτοπούλα με τδν Έλληνοπούλα, Άστέρη τδν Βέγα, Όρειοστού Φυγήν και Πυοήν τδν Άγγελλον — ή Φίλη τδν Καλόν με την Όρειοστού Φυγήν, Άετόν της Έρήμου και Άγγελλον της Αγάπης — δ' Εγρατικός Μορμής με τδν Μπαρμπα-Λιγάρδον και Παιδικήν Χαράν — τδ Λουλουδι της Καρδιάς με τδν Είνοσφυλλον Ήλιον, Πιθηκάνθρωπον, Άετοει Όμμα, Νοητήν Ρομφαίαν και Φίλημα Σκιάς — ή Ναυτοπούλα τδ Μεσολογγίου με τδν Βασκόν τδν Άλπειν — ή Όργανοδάμων Φαντασία με την Μικρά Βολιωτοπούλα, Αφρόν Χόν και Άστεροειότα Ουρανόν — δ' Κοκκινωσάστρη με την Μεγαλοπρηνή Φύσιν. Άρθος τδν Μαίου, Νοητήν Ρομφαίαν, Σεντεμμένην Σινωπίδα και Έρρικα — ή Χρυσόπερος Έλαφος με τδ Άρθος της Έλπίδος, Τρέλλαν τδν Κόσμου και Μυροβόλον Λαρογιήν — δ' Πρίγκιψ της Βαταλόου με τδ Πτερον της Μελιώσης, Νυμφήν τδν Σηκενάνα, Αλεία τδν Κραυοόδοτος, Μετελλί και Ταπεινό Γαστρι — δ' Μετελλί με τδν Ρομαντικήν Καρδίαν — δ' Ολίμπιος Άγών με την Έσμεράδα, Πικραμένην Καρδούλαν, Όρειοστού Φυγήν και Άστέρη της Ανατολής — τδ Ταπεινό Γαστρι με τδν Μακρολαίμην, Άετόν τδν Πηλιού, Αίτητον Πηλιόν, Ημεροδεικτικήν και Ροδοδάκτυλον Ηώς — δ' Μακρολαίμην με τδν Άγγελλον της Αγάπης, Τυγχαρέλλαν, Άνεμώνην τδν Βοσνού, Μικράν Βολιωτοπούλαν και Κόμητα Ζιλ δέ Μιγρών — ή Κίτρινη Μάσκα με τδν Φάουσι — δ' Ζδ Ζδ με τδν Βρούχων, Κόκκινον Κρίνον και Φαληρικήν Αφρον — ή Άσπίς της Αθηνάς με την Κρήσαν Κοραίδα, Μικράν Άρθοειότα Ζίταν — ή Ροδοδάκτυλος Ηώς με τδν Άετόν της Έρήμου και Έρ-

θμοδ — ή Αηδών της Ίδης με τδ Παιδί τδν Ήθοδοειήν, Άκακίαν, Ζδ-Ζδ, Άλσον Χαλιόνα και Χρυσόμαλλον Κρίον — ή Ίδιότροπος Νεάνις με την Διαφωτισσαν Έλπίδα, Πυοήν τδν Άγγελλον, Ρομαντικήν Καρδίαν, Άετόν της Έρήμου και Αίμοσταγής Χρυσότηρα — δ' Έρικός τδν Αντιδυόθρον με την Όρειοστού Φυγήν, Άετόν της Έρήμου, Άγγελλον της Αγάπης, Πόσιον Χαλιόνα και Άγγελλον Χαθός — δ' Φωτογράφος τδ Έδισων με τδν Βασιλεισαν τδν Κεμάτων, Άετοει Όμμα, Άετόν της Έρήμου, Έρμον Σαχάρων και Λουλουδι της Καρδιάς — ή Αγωνίδια Φυγή με τδν Ίαπότην τδ Μεσαίνου, Αίμοσταγής Χρυσότηρα, Αμαζόνα της Βουλώνης, Χαϊδεμένην Βασιλοπούλαν και Μελατόπιδα.

Η Διάπλάσις άπαράσταται τούς φίλους της: Φθινοπωριόν Ρόδον (εύχαριστώ δια τδ έσπάρθμα) σήμερον έγκρίνω ψευδώνυμον του νέου μας φίλου) Άγραμίων τδν Κόσμον και Κυρίαρχον της Θαλάσσης (σημέρον έκλέγω ψευδώνυμον δια τδν Ε.Κ. άλλα τα σημεία τα βάζω κατά προέγγισιν, διότι αυτά που έγραφα έρίσταν δέν υπάρχουν εις τδν Τυπογραφείον) Μεριστέα, Περακλήν Σ. Ζοχαρίτοιν, Πτωχικήν Καλέβην (είνε βέβαια ότι σου ένέκρινα τδ ψευδώνυμόν σου δέν μου έγραψες πώς έδισκεδάσταν και τί εκάμει εις την έκδρομήν) Πρίγκιπα τδν Μαμαρά [σ' εύχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις] έπίπυσα να σου στείλω τδ Σήμα, επειδή έθλεις να διακρίνεις ότι έχεις τδ προτέρημα νάποτελής μέλος της οικογενείας μου) Αφρον τδν Γάνου, (βλέπω ότι και τδ ίδικόν σου Δούκιμα Μ. Μυστικόν έχει ώραιας ή εύφρεϊς άπαντήσεις: ήβηλα να δημοσιεύσω μερικάς, άλλα πρδ όλίγον έδημοσίευσα από άλλα Δευκόματα, και δέν άξίζει να γίνεσαι αυτό πολύ συχνά άργότερα βλέπομεν) Μιμητήν τδν Σανταρόζα (εύχαριστώ δια τας ενεργείας: τδ Παιδ. Πνεύμα μου) άλλα τδ Άντιγμα; τί λέγει δ' Οδηγός; Αφρόν Ιδπ [EE] δια την ώραιαν έπιστολήν, ώστε έκτος τδν ώραιών, οι συνδρομηταί μου θέλεις να έχουν και σύνθημα, και τδ σύνθημα να εινε: «Διάπλάσις και Άγιος ο Θεός! ης καλό και αυτό!» Δεσφιδήνη (έμμορο τδ ποιηματάκι σου, ιδικά σου εινε άρα γε αυτό τδ Έυμνα Π.Π. εύματά;) Έπος Πτεροει, Παπαμαλέων (έστειλα δέν έμποδέσταν να στείλη; τα χάρηματα κατά μήνην έπιδάτων από τούς άγοραστίας σου τδ άντίτιμον τεσσάρων φυλλάθων μαζί, δηλαδή λεπτά έτήνητα) Μανδαρινοφάγον (ήβηλα να σου έκαμνα την χόριν, άλλα δέν έπιτρέπεται) κάθε άλλην ψευδώνυμον, υπό οίουδήποτε θρους, ύπάντα εις πληρωμήν) Μαρίας Φιλήν (έχει καλός) Μικράν Βολιωτοπούλαν, Έλ. Πανατελάρα (έστειλα και τί ώραιόν δελτάριόν;) Άρραν Τραλίση, Μικράν Βολιωτοπούλαν (λοπόν, έπέρασεν αι άσχαλίαι; χαριστίσμου εις την φίλην μας;) Φίλην τδν Καλόν (τί ώραιόν τδ δελτάριόν σου με τδ φυσικά έθη και την βελουθενίαν κορδέλίσταν) Αλσον Χαλιόνα (χαίρω που έγινες τώρα καλό κ' έπιθυμώ να τηροζέ την ύποχρεώσιν σου) ένα φίλιον εις τδν Πτεροειόν Πήγασον (ας συγχάρω δια τδ πατριωτικά σας αισθήματα) Όραϊαν Αμαζόνα (δ' κ. Π. σου άπάντησεν ιδιαιτέρως δια δελταρίον) Έργατικόν Μύμηκα (δ' όποιος μόλις μ' έννοήσεν, άρσεν δια τα άλλα περιοδικά) τήσους έστειλα θερμά συλλυπητήρια δια τδν θάνατόν της γιαγιάς;) Διαφωτισμένη Άγγελοδιδ (έλήθησεν) Κοκκινωσάστρη με τδν τδν τελευταίον σου ξεσπάρθμα θά λογαριασθή μαζί με τδ δυο πρώτα, ώστε μήν άνησυχή; Ηγμονία τδν Φωτός [E] χάρω που έγινες έντελώς καλό κ' ναι, ένθυμώμαι κάλλιστα την καλήν σου αητέρα, όταν ήτο άλλος και αύτή συνδρομητέρα μου τδ σέδη μου, σ' παρακαλώ) Άρθος της Αλφός (άκούς εκεί που δέν ήλμα)

νά μου γράφεις δὸν εἰμπορεύς συχνότερα, καὶ νά μου φιλήσῃς τ' ἀδελφίκα: δὸν θέλουν νά πάρουν ψευδῶς ὄνον, ἄς συμμορτωθῶν με τὸν Κανονισμόν εἶνε ἀκούη καιρὸς νά στείλῃς πρὸς τὴν *Μιράντα* (τεράστιον σου) *Ὁδησίτην* (Σῆμα ἔστειλα τὸ ἑλαθὲς ἐγκαίρως;) *Ὁνεσον Θεομήν* *Νυκτός*, (δεκαί) ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 11ον;) *Παλλάδα* (ἐπέρας τὸ δόντι τῆς *Κάκας*; φίλητέ μου τὴν με δὴ ἀδελφίκα;) *Ἀνεμόνη* τῷ *Βουρῷ* (μ' ἐντροπήν; ἢ ἄ μπά! ἀπειναντίας πρέπει νά ὑπερφηανεύσαι ποῦ ἐγὼ εἶσαι τόσον μικρά, ἐργάζεσαι ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι; τὸ πρόβλημα δὲν δὴ δημοσιεύη διότι ὑπάγεται εἰς τὰς Πνευματικὰς) *Ἀσκήσεις*, αἱ δὲ *Ἀσκήσεις* ἔχουν ἰδιαιτέρων κανονισμόν, τὸν ὁποῖον βέβαια γυνήρεις;) *Τηλέμαχος* (ἔστειλα) *Ἐθναίων* (ναί, αἱ *Μαγ.* Εἰκόνας ὑπάγονται εἰς τὸν διαγωνισμόν τῶν *Ἀσκήσεων* ἐπομένως αἱ λύσεις; γράφονται εἰς τὸ *Λυσόχαρτον*) *Χριστόφορον Παραράνην* (ὄχι, δὲν γένεται ὁ ὅρος ἐπαρμόζεται ἀστηρῶς, ἄλλως δὲ ἦτο ὀδύνητον νά γίνεταί Διαγωνισμός *Λύσεων*, διότι ἡ ἐξέλεξις θαπτήν χρόνον πολύν, τὸν ὅποιον δὲν ἔχω ναί, εἰς τὴν 118 *Ἀσκήσιν* ζητεῖται ἐν παραθετικῶν τοῦ ρήματος) *Νερατζούλαν* (εἶνε ἐνωρί; ἀκούη, διότι δὲν ἐπροκηρύχθη ὁ νέος Διαγωνισμός ἐν τούτοις ἐφύλαξα τὰς *Ἀσκήσεις* σου διὰ νά τὰς συμπεριλάβω, — ἐκτεῖς ἔάν, μετὰ τὴν προκήρυξιν, θαλῆσῃς νά μου στείλῃς ἄλλας) *Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου* ([E] Σῆμα ἔστειλα ὄχι σὺ, ἀλλ' ἡ φίλη μου *Ὁτασία Παραδείσου* μου ἔστειλα *Μ. Μυστικά* χωρὶς γραμματικὴν, ἢ δὲ ὁμοίωσις τοῦ ψευδώνυμου μ' ἔκαμε νά σ' ἐκλάβω ἀντ' αὐτῆς;) *Ἀδελφὴν Ψυχὴν* (ἐστάλθωσι ἀμέσως;) *Ὁλύμπιον Ἀγῶνα* (ἔστειλα ἐκ νέου) *Μακρολαίμην* (Σῆμα ἔστειλα τὸ ὑπίλοιπον κατετέθη εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν *Ἀπόρων*) *Κιτρινη Μάσμαν*, *Βασίλισσαν τῶν Ἀιθέρων* (ἡ ὁποία «με ἀγαπᾷ τόσοῦτον — ὅπως ὁ φίλῳργος — ἡγάπησεν τὸν πλάουτον») *Ἀθεντάχορ* *τῆς Χαλκίδος* (νά μὴν ἐξακολουθήσῃς νά μου στείλῃς *Ἀσκήσεις*; ἀλλὰ νά ἐξακολουθήσῃς νά ἀντιθέτῃς καὶ νά τὰς φυλάττῃς; καὶ δευτὸν ἔλθῃ ἡ ὄρα νά τὰς στείλῃς, δὲ σὺ τὸ εἶπες, — μετ' ὀλίγον) *Φρᾶ-Διάβολον* (θερμότητάς εὐχαριστίας διὰ τὰ ἔσοπαθώματα καὶ [E] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν; ναί, αἱ δυσχέρεια καθιστοῦν τὴν νίην ὁρασιότεραν) *Ζαυλάδα*, *Ἀηδόνα τῆς Ἰθῆς* (ἡ ὁποία εἶχε κατ' αὐτὰς τὰ γενεθλιά της, — νά τὰ χιλιάσῃ! — καὶ οἱ γονεῖς της ὡς ὄρων τῆς ἀγῶρας τὸ Σῆμα) εἶνε τὸ πρῶτον κόσμημα ποῦ ἐφόρεσε; νά τὰ χιλιάσῃ καὶ αὐτά;) *Κεκορ Τον* (βέβαια, δὲν εἶνε καθόλου δύ: κελον νά ἔλθῃ κάποια εἰς τὰς *Ἀθήνας*; μετ' ἡ χαρὰν θά σε ἰδῶ κ' ἐγὼ!) *Μικρὴν Σμυρναίαν* (πολὺ ὄραϊα ἡ σκέψις τοῦ μπαμπᾶ; διὰ νά σου πᾶρῃ τὸ Σῆμα, πρέπει νά ἐβῆ εἰς τὸ βαθμολόγιόν σου ὅλο ἄριστα; λοιπὸν ἐπιμένειν!) κ' ἐγὼ ἐπιμελεῖς καὶ ἀριστοῦχοι θέλω νά φοροῦν τὸ Σῆμά μου;) *Πελλίαν* (καὶ οἱ δύο ἔχουν ψευδώνυμον, ἀλλὰ δὲν μου ἐπιτρέπεται νά σοῦ τὸ εἶπῶ; εἰς τὸ ἔβῃς γράφε μου ἀπλοῦστερα, ὅπως ὁμιλεῖς; αἱ ἐμὴ μήτηρ λέγεις ἢ ἡ μήτηρά μου;) *Ἄνον Γαλιήτην* (ἔστειλα; [E] διὰ τὴν ἔκτυπὴν ἐπιστολήν με τὸ ἀνεκδοτὸν τοῦ ποδηλάτου;) *Ταβουλαρίδην* (ἔστειλα; ἔγινε καλὰ ὁ ἀδελφός σου; ὡςτε θά ἔλθῃς ἐδῶ κατὰ τὰς διακοπὰς; τί καλὰ!) *Ἐρβῶν* τῶν *Ἀρτιοσφύρων* (εἶδες λοιπὸν ποῖον στολισμὸν μετὰ κατῆστρεψεν αὐτὴν τὴν Κυριακὴν;) *Χριστόφορον Ἰ. Λάοχαρην* (ἔλαθ; εὐχαριστῶ!) *Κρυφοδακτυλίαν* (ἡ *Κική* ἐστερελλάθη μετὰ τὸ σπάνον καὶ ὄραϊον γραμματικὸν ποῦ τῆς ἔστειλας;) *Ματῶματα* *Μιράντων* (θερμότητάς σου λυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς σου; περὶ Π. Πνευματῶν συνήδης; δὲν ἀπάντησεν ὅταν εἶνε καλὰ καὶ ἔχω τόπον, τὰ δημοσιεύω εἴπα καὶ ἄλλοτε, ὅτι Παιδικὰ Πνεύματα μου στέλλουν πάρα πολλοὶ, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐβλέγω τὰ καλλίτερα; ἐκ τῶν ὁποίων πάλιν δημοσιεύω *Ἀλλίγα*

διὰ κλήρου) *Ἀγαθῶσαν Ψυχὴν* ([E] διὰ τὴν ὄραϊοτάτην ἐπιστολήν;) *Χ. Γ. Ποιδητῆ* κ.τ.λ.
 Εἰς δὸς ἐπιστολὰς ἔλαθ μετὰ τὴν 29 *Μαρτίου* ἐπάνωθεν εἰς τὸ πρῶσχις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Μαΐου.

Ὁ χῆμας τῶν λύσεων, διὰ τοῦ ὁποῦ νά γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμοῦ, καλεῖται ἐν τῷ *Ἐστέλῳ* μετὰ εἰς τὴν ἐπιστολήν, ὡς ἔκδοτος περίεξις 80 φύλλα καὶ περιελά φρ 1.

153. Λεξιγρῆσις.

Ἐπίρρημα με στρατηγὸς ἢ ὄθηκε
 Καὶ μέγας καλλιέργησις φανερώθηκε.
Ἐστέλῳ ὑπὸ τοῦ *Κριθῶς*

154. Συλλαβόγρῆσις.

Ἐνα μόριον ἂν πᾶρω
 Ποῦ συναντιοῦν σημαίνει,
 Καὶ με κητιχὸν τὸ βάλω,
 Γιά ἀκούσῃς εἰ συμβαίνει;
 Σχηματίζεται ἀμέσως
 Ἐνα; κένταυρος γνωστός,
 Καὶ οἱ λῦται ἢ μες ποῦνε,
 Ποῖος τάχα ἄνεα αὐτός!
Ἐστέλῳ ὑπὸ τοῦ *Ἀστέου* τοῦ *Βασιλέως*

155. Τονόγρῆσις.

Κίτρινα ἐπιστοῦρα,
 Ὅς ἔχω ἂν μαρίνη;
 Πάλιν διαφυγῆς δὲν εἶμαι
 Ἄνε με ὄντιονιστῆ.
Ἐστέλῳ ὑπὸ τοῦ *Μακρο-Βαλοῦ*

156. Ἀναγραμματισμός.

Πιμεγάλη ὄροσειρά Μ' ἔτι ἀναγραμματισμῆ,
 Ἐν ἀρχαῖο σιγῇ σιγῇ βασιλέα θά σχηματισθῆ;
Ἐστέλῳ ὑπὸ τοῦ *Λίοντος* τῆς *Χαιρῶντις*

157. Ρύθμοσις.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕβδομον σοῦ δίδου, οἱ γο-
 [νεῖς σου]
 Τὸ δευτέρου μου ἄς ληθῆ ἔκ τῆς γραμματικῆς
 [σου]

Τὸ τρίτον μου τὸν ἀρμαλὸν σαφῶς χαρακτήριζεῖ
 Τὸ τέταρτον μου στ' οὐρανοῦ τὰ ὄρη πτερυγίσει.
 Τὸ πέμπτον μου σοῦ ἔδωκε τὸ ὄνομά που φέ-
 [ρεῖς,
 Κι' ὡς ἰδικὴν σου βέβαια τὸ ἔκτον μου τὸ ξέρεῖς.
Ἐστέλῳ ὑπὸ τοῦ *Ἀσίου* τῆς *Ἐσθῆρου*

158. Πυραμοειδέας.

+ | οἱ σταυροὶ ἀποτ. λυρικὸν ποιητὴν.
 * + * = Ἐπίρρημα.
 * + * = Ἀνωτομία.
 * * + * * = Ζῶον ἄγριον.
 * * + * * = Δένδρον.
 * * * + * * * = Πόλις ἰταλική.
 * * * + * * * = Πόλις τῆς Ἑλλ.
 * * * * + * * * = Ἀρχιπέλαγος.
Ἐστέλῳ ὑπὸ τοῦ *Μαργαριτοῦ* *Ἀδάου*

159. Μυστικαὶ Ἐρωτησεις.

Διδάσκαλος : — Τί μέρος λόγου εἶνε ὁ;
Μαθητῆς : — Ἐπίθστον τιγενῆς καὶ τρικα-
 τάλητος.

Διδάσκαλος : — Μπά! καὶ πῶς κέρμουν τὰ
 τρία γένη;
Μαθητῆς : — Ὁ . . . ωρ, ἡ . . . αἶνα,
 τὸ . . . ορ.

Διδάσκαλος : — Νά τί λές, παιδί μου! Τὸ
 ἀρσενικὸν εἶνε α. . . ὡς ποιητῆς, τὸ θηλυκὸν θη-
 ριον καὶ τὸ οὐδέτερον ἄνθος!
Ἐστέλῳ ὑπὸ τοῦ *Ναθανουήλου*

160. Τριπλάχ' Ἀκροστιχίς

Τάχρικα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
 σχηματίζουν φυσικὸν φαινόμενον, τὸ δευτέρα
 ἀέκχημα καὶ τὰ τρίτα νῆτον ἑλληνικῆν;
 1. Ἀρχαῖα ποιήτρια. 2. Χρονικὴ διαρείσις.
 3. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. Μόριον ὕλης. 5.
 Ἀρχαῖα πόλις.
Ἐστέλῳ ὑπὸ τῆς *Γλακίης* *Μακρῆς*.

161. Ἑλληποσφύμφωνον
 ουσι - ααση - ετη - ο - εο
Ἐστέλῳ ὑπὸ τοῦ *Πρίγκιπος* τῆς *Ἐπικαλύρου*

162. Γρῆφος παραστατικῶς.

Ἀνωτομία ἀναφορικῆ. — Ρῆμα εἰς με —
 Ζῶον ἄγριον. — Ἀρθρον κατὰ πληθυντικόν. —
 Σύνδεσμος συμπλεκτικῶν. — Πόλις τῆς Ἰτα-
 λίας. — Γρῆμα. — Ὁσῆτις ἀγνυτικῆ.
Ἐστέλῳ ὑπὸ τοῦ *Διδύμου*

ΔΥΣΕΙΣ

τοῦ *Πνευματικῶν* *Ἀσκήσεων* τῶν φύλων θ καὶ γ.

57. Ὁχοῖς (ὄχι, ἔς.) — 59. Φύσιν ποιεῖται
 μεταβαλεῖν οὐ πά-
 58. ΠΑΞΟΙ ΝΑΞΟΣ ΣΥΡΟΣ ΡΟΔΟΣ ΣΑΜΟΣ
 μετὰβαλεῖν οὐ πά-
 διορ. (Ἡ ἀνάγνωσις
 εἰ τῶν κάτω πρὸς
 τὰ ἄνω, δεξιόθεν καὶ
 ἀριστερόθεν ἐναλλάξ).
 — 60. Τὸ γράμμα Γ. — 61-64. Τῆ ἀνταλλαγῆ
 διὰ τοῦ Δ σχηματίζεται τὸ Κυβόλεον :

Α Σ Ι Α 65. Τὰ ποιήματα τοῦ πρὸς τὰ
 Σ Ι Α Μ κάτω μικροῦ πτεροῦ τῆς πεταλοῦδας
 Α Β Α Σχηματίζουν τὸ πρῶτον ποῦ κ.
 Α Μ Α Ν Ἐντομολόγου, ὁ ὁποῖος φωνεῖται,
 ὅπως καὶ εἰς τὸ κάτω σῆμα, ἂν ἡ Μαγικὴ
 Εἰκὼν στραφῇ οὕτως, ὡστε ἡ ἄ-
 νω ἀριστερὴ γωνία νά ἴσῃ βί-
 σι. — 66. ΠΑΑΤΩΝ (Κλεο-
 Πάτρα, Ἑλλάς, Ἀρὰλη, Κά-
 Των, Κηφῶλος, ΡῆΝος.) — 67.
 Οὐκ ἔα με καθυθεῖν τὸ τοῦ
 Μελιτάδου τρόπον. — 68. Τέ.

λεῖ ἂ χρῆ, μαθητά. (τελεία - γρῆμα - ὄθητα.)

69. Μυστία (μῆ, ο, πῆ. α.) — 70. Ἀδρος-
 λάος. — 71. Σῆτος - Τίτος

72. Π Ε Α Ν ΕΥΡΟΣ ΗΣΙΘΑΟΣ
 73. ΚΑΡΠΗΝΘΕΙΟΝ
 (ἄρπα, ρανίς, Πάρτι,
 Ἐρρίκος, Νίκη, ἦπαρ,
 σανός, ἴθων, ἄνος.) —
 Ε Α Ι Σ Σ Α Β Ε Τ 74. Ὁ Νυμφαῖος, ἡ
 νυμφαῖα, τὸ Νυμφαῖον. 75 - 79. Τῆ ἀντα-
 λαγῆ διὰ τοῦ Δ, σχηματίζεται τὸ Κυβόλεον :

Β Α Β Α Ι 80. ΕΤΡΥΑΔΗ (ΕΥμαίος, ΡΥ-
 Α Γ Α Π Α μάς, Ἄτλας, Ἀθῆνος.) — 81.
 Β Α Ρ Ο Σ Ἄγωνα τὸν πληθύνον σοῦ ὡς σε-
 Λ Π Ο Ρ Ο αὐτόν. — 82. Ἡ Ἐπείτηρος
 Ι Α Σ Ω Ν ἀποτελεῖται ἐξ ἐπιτὰ νήσων.
 (1 - ἐπιτὰ ΝΥ - σός ἀπὸ - τέλη - τε ἔξ - ἐπ -
 τῶν - ἴσων.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις *λεπτα* 10, διὰ 50 τοῖς συνδυασμοῖς μετὰ
 λέπτα 6 ὄμων Ἐλεχίσιτος ἔχει 10 λέξεις, ὁμοῦ καὶ αἱ
 διαγινώσκαι τῶν 10 πληθυντικῶν ὡς νά ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
 δελτάρια πανταχῶθεν. Ἀπάντησις ὄρα-
 λῆς. — Demetrius J. Castrissios, Kafir-el-
 Zayat (Egypt). (Δ, 35)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
 ταχῶθεν. — Μαίρη Σμιτ, ὁδὸς Τσακάλωφ,
 30, Ἀθήναι. (Δ, 36)

Ἡ *Κελαιδίστρα* ἐπιθυμῶ νά πληροφορηθῆ
 τίς εἶχε τὴν ἀδρότητα νά ἐνθυμηθῆ τὸ ψευ-
 δώνυμόν της καὶ τὰ τῆς ἀσπρίσις εἰς τὸ δη-
 μοσίωμα. (Δ, 37)

Πάνου τὴν μετὰ τοῦ Ἑσπερικῶ ἀνταλλα-
 γῆν δελταρίων, συνεχίζων μετὰ τοῦ Ἐσ-
 περικῶ. — Νέκος Σ. Παπαδόπουλος, Βόλος.
 (Δ, 38)

Παῦτα ἀνταλλαγῆ δελταρίων, εὐχαριστῶν ἂ-
 παντας τοὺς πέμψαντάς μοι. — Ε. Μ. Δο-
 τερᾶς, Ἀλεξάνδρεια. (Δ, 39)